



Eén in Christus, verenigd in de missie



Meditaties bij de Bijbellezingen van de dag voor de missiemaand oktober 2026

Op verzoek van de Pauselijke Missionaire Unie hebben de volgende nationale afdelingen van de Pauselijke Missiewerken meegewerkt aan de voorbereiding van deze overwegingen:

Italië, India en de Verenigde Staten.

De commentaren van 1 tot en met 7 oktober zijn aangeleverd door het nationale PMW-kantoor in Italië (Missio Italia).

De auteur van de teksten is eerwaarde Alessandro Sacchi, een missionaris van de PIME.

De commentaren van 8 tot en met 16 oktober zijn aangeleverd door de nationale leiding van de PMW in India

De auteur van de teksten is eerwaarde prof. Yesu Karunanidhi, Missionaris van Barmhartigheid van het aartsbisdom Madurai.

De commentaren van 17 tot en met 31 oktober zijn aangeleverd

door mgr. Roger Landry, de nationale directeur van de PMW in de Verenigde Staten

Een bijzonder woord van dank aan de auteurs van deze teksten.

Donderdag 1 oktober 2026

H. Theresia van het Kind Jezus, maagd en kerklerares

Job 19, 21-27 - Ps 27 - Lc 10, 1-12

De liturgie leidt ons meteen in op het thema van de missie dat ons de hele maand oktober zal bezighouden, in het jaar waarin we de 100e verjaardag van Wereldmissiezondag en de 110e verjaardag van de Pauselijke Missionaire Unie vieren.

In de eerste lezing is de kreet van Job veelzeggend: op het hoogtepunt van zijn lijden spreekt hij de wens uit om God aan het werk te zien, dat wil zeggen om, al op deze aarde, van zijn beproevingen bevrijd te worden. Jezus beantwoordt deze verwachting van bevrijding. In de evangelietekst spoort hij zijn leerlingen aan om tot de Heer van de oogst te bidden dat Hij arbeiders naar zijn oogst zou zenden, en onmiddellijk daarna zendt hij tweeënzeventig van hen op pad, op missie. Kort daarvoor had Lucas namelijk al melding gemaakt van een eerste zending van twaalf leerlingen, die volgens hem ten volle als apostelen konden worden beschouwd. Nu daarentegen, puttend uit een andere overlevering, herinnert hij aan de uitzending van nog eens tweeënzeventig leerlingen.

Door met getallen te spelen, wil hij laten zien dat Jezus, nadat hij de twaalf naar de twaalf stammen van Israël had gezonden, ook de andere volken in gedachten had, die volgens het boek Genesis (in de Griekse vertaling) precies tweeënzeventig in aantal waren. Aan beide groepen vertrouwt Jezus de taak toe om de naderende komst van het Rijk Gods te verkondigen. Dit betekent het begin van een nieuwe wereld, waarin zoveel leed zal worden verlicht en er eindelijk vrede zal heersen, samen met gerechtigheid en solidariteit.

Dit is het ideaal dat de gezonden nu moeten verkondigen, mogelijk aan de hele wereld, en waarvan zij in de eerste plaats met hun eigen leven moeten getuigen. Daarom moeten zij zich gedragen als lammeren tussen wolven, en zo de verleiding weerstaan om via geweld een betere wereld tot stand te brengen. Bovendien moeten zij genoeg nemen met het voedsel dat hun wordt aangeboden, en die voedselvoorschriften vermijden die relaties tussen mensen belemmeren. Ten slotte schenkt Jezus de apostelen de kracht om hen te genezen die niet alleen lichamelijk, maar ook geestelijk ziek zijn.

Het uitzenden van de tweeënzeventig discipelen raakt ons diep. Paus Franciscus schreef: “Christenen volgen Christus de Heer en zijn geroepen om het goede nieuws te verspreiden. Door de levensomstandigheden van de mensen die ze ontmoeten te delen, worden ze dragers en bouwers van hoop.” (*Boodschap voor de Wereldmissiezondag 2025*). En missionarissen vervullen deze taak ook in onze naam.

Vrijdag 2 oktober 2026

HH. Beschermengelen

Ex 23, 20-23 - Ps 91 - Mt 18, 1-5,10

De eerste lezing van de liturgie van vandaag spreekt niet over beschermengelen, maar over een boodschapper (engel) die, opvallend genoeg, de naam van God zelf draagt. Dit is een typisch bijbels beeld: God woont in de hoogten van de hemel, maar is tegelijkertijd aanwezig in deze wereld. Deze schijnbare tegenstrijdigheid wordt opgelost door te beseffen dat God boven blijft, maar hier beneden handelt via zijn boodschapper, die in werkelijkheid God zelf is, aanwezig en werkzaam in de wereld.

Voor Israël openbaarde deze mysterieuze aanwezigheid zich vooral in de bevrijding van het volk uit de slavernij waaraan het in Egypte was onderworpen, en in de leiding die God hun gaf naar een land waar melk en honing vloeien. God begeleidde hen op die lange reis, ondersteunde hen en hielp hen de moeilijkheden te overwinnen die zij tegenkwamen - bovenal sprak Hij tot hen en gaf Hij hun een wet van vrijheid – de Tien Geboden – die zorgde voor relaties van gerechtigheid en broederschap binnen het volk. Als het volk deze normen zou overtreden, zouden zij onvermijdelijk terugvallen in slavernij, zoals inderdaad gebeurde met de val van Jeruzalem en de Babylonische ballingschap.

Ook Jezus verkondigde zijn evangelie van vrijheid, terwijl hij over de wegen van Galilea trok en de vreugde en het vaak dramatische lijden van gewone mensen deelde. Zijn zorg gold vooral de minsten – degenen die door weerzinwekkende ziekten waren getroffen of verachtelijke beroepen uitoefenden, waardoor zij naar de rand van de samenleving werden gedreven en van de eredienst werden uitgesloten. Ook kinderen waren een treffend voorbeeld.

Aan al deze mensen besteedde Jezus bijzondere zorg en leerde Hij dat alleen zij die worden als kleine kinderen het Rijk Gods kunnen binnengaan. Dit is de weg die door vele missionarissen is gevolgd, die de harten van mensen hebben weten te raken door de komst van het Rijk Gods te verkondigen en door, in woord en daad, Gods barmhartigheid voor iedereen zichtbaar te maken, te beginnen bij de armsten en meest verlatenen.

Paus Franciscus schreef: “Zoals we zien is missie een onvermoeibaar erop uitgaan naar alle mannen en vrouwen om hen uit te nodigen tot een ontmoeting en een gemeenschap met God.” (*Boodschap voor de Wereldzondag 2024*). Dit is ook de weg die missionarissen door hun voorbeeld aan hun kerken van herkomst wijzen.

Job was een zeer rijke man die zichzelf als eerlijk en rechtschapen beschouwde, ervan overtuigd – geheel in de geest van zijn tijd – dat de enorme omvang van zijn bezittingen het bewijs was van zijn rechtschapenheid. Om deze reden moest hij, toen hij al zijn rijkdom kwijtgeraakt was, het harde oordeel onder ogen zien van degenen die aannamen dat zulk lijden het gevolg moest zijn van een of andere ernstige zonde die hij begaan had. Job weigerde echter te accepteren dat hij als een zondaar werd behandeld. Hij gaf daarom uiting aan een fel protest tegen God, van wie hij geloofde dat Hij hem in deze ingewikkelde situatie had gebracht.

Uiteindelijk treedt God zelf ten tonele en reageert, niet door de goddelijke gerechtigheid uit te leggen, maar door de wonderen te beschrijven die Hij in deze wereld heeft verricht – wonderen die getuigen van Zijn soevereine macht. En ten slotte begrijpt Job dat God in de wereld niet handelt als een rechter die louter beloningen of straffen uitdeelt, maar als de levensenergie die het leven in stand houdt en zich openbaart in het verlangen naar goedheid, vriendelijkheid en liefde dat diep in het menselijk hart woont.

De leerlingen die Jezus uitzond om de komst van het Koninkrijk van God te verkondigen, beseften al snel dat God op mysterieuze wijze hen was voorgegaan. Het was God zelf die aan het werk was in de tekenen die zij verrichtten – tekenen die Zijn overwinning op de krachten van het kwaad en Zijn barmhartigheid jegens allen die leden in lichaam, geest of ziel openbaarden. Hun taak was eenvoudigweg de hoop op een betere wereld levend te houden, een wereld waarin het kwaad uiteindelijk zou worden overwonnen.

God is dus niet het exclusieve bezit van joden of christenen. Hij is aanwezig en actief in alle mensen en moet in elke uithoek van de wereld worden gezocht en ontdekt.

Dit is precies wat Johannes Paulus II benadrukte toen hij schreef: “Het Tweede Vaticaans Concilie herinnert eraan dat de Geest door de “zaden van het Woord” werkt in het hart van iedere mens, ook in de religieuze initiatieven, in de inspanningen van de menselijke activiteit die uitgaan naar de waarheid, naar het goede, naar God” (*Redemptoris missio* 28).

Dit is de boodschap die missionarissen aan hun kerken verkondigen, om hen te helpen niet te verstarren in hun eigen leerstellige of morele kaders, maar zich open te stellen voor de buitenwereld en daar de mysterieuze aanwezigheid van God te zoeken.

Zondag 4 oktober 2026

Zevenentwintigste zondag door het jaar - jaar A

Jes 5, 1-7 - Ps 80 - Fil 4, 6-9 - Mt 21, 33-43

Volgens de evangelische traditie vertelde Jezus aan de vooravond van zijn lijden de gelijkenis van de moorddadige wijngaardpachters, waarin Hij vooruitliep op de dramatische gebeurtenis van zijn dood. De liturgie van deze zondag belicht daarbij een specifiek aspect van zijn boodschap: het fundamentele dogma van Israël, namelijk zijn identiteit als uitverkoren volk. Als eerste lezing wordt immers een passage uit Jesaja voorgedragen die de allegorie van de wijngaard bevat; deze beschrijft Gods liefde voor dit volk, dat – in plaats van trouw te blijven – tegen Hem in opstand kwam. Dit verraad bestond in wezen uit het overtreden van de wetten van de Tien Geboden, die de basis vormden van het verbond tussen God en Israël. Zonder het beoefenen van gerechtigheid kon het verbond niet standhouden; Jesaja benadrukte dit en dreigde met de vernietiging van de wijngaard.

Jezus pakt dit thema op en richt zich – zoals Lucas kort daarvoor had benadrukt – tot de hogepriesters en oudsten, dat wil zeggen: de hoeders van het verbond. Zij beschouwden zichzelf als bemiddelaars tussen God en Zijn volk, en ontleenden daaraan eer, respect, macht en materieel voordeel. Op grond van deze voorrechten bemoeiden zij zich met het leven van de mensen en legden zij hun lasten op de schouders die zij zelf niet wilden dragen (vgl. Mt 23, 4). Om deze privileges veilig te stellen, sloten zij zich aan bij de Romeinen en werkten zij met hen samen bij de uitbuiting van het volk. Tegen deze instrumentalisering van de godsdienst had Jezus geprotesteerd door de duivenverkopers en geldwisselaars – die in opdracht van de priesters handelden – uit de tempel te verjagen. Nu vergelijkt Hij hen met de moorddadige pachters die in opstand komen tegen de eigenaar van de wijngaard. Hij kondigt hun ondergang aan en de overdracht van Zijn verbond aan anderen.

Matteüs suggereert dat Jezus verwees naar de Kerk, die volgens Paulus het Israël van de laatste dagen vertegenwoordigt, de draagster van het nieuwe verbond dat door de profeten was beloofd. Helaas zijn zelfs de leiders van de Kerk door de eeuwen heen vaak in dezelfde tegenstrijdigheden vervallen als de priesters en oudsten van Israël, door het lidmaatschap van de Kerk te beschouwen als de enige weg naar verlossing en door de gelovigen leerstellingen en praktijken op te leggen die niet altijd in overeenstemming zijn met de leer van Jezus. Dit is wat Paulus wilde voorkomen toen hij, in de passage uit de Brief aan de Filippenzen die in de liturgie van deze zondag is voorgelezen, hen aanspoorde om alles te koesteren wat waar, edel, rechtvaardig, zuiver, lieflijk en eervol is – kortom, alles wat deugdzzaam en lovenswaardig is, waar het ook te vinden is.

Paus Franciscus verwees naar deze richtlijn toen hij, in zijn *Boodschap voor de Wereldmissiezondag 2025*, christenen aanspoorde om ‘missionarissen van hoop tussen de mensen’ te worden en zich niet te beperken tot gesloten of op zichzelf gerichte houdingen, maar het evangelie te verkondigen door opnieuw dynamieken van broederlijke nabijheid, mededogen en dienstbaarheid te openen. Veel missionarissen hebben de verleiding waarnaar de paus verwijst overwonnen toen zij zich onder niet-christelijke bevolkingsgroepen bevonden, voor wie het priester-zijn geen voorrecht inhield en de structuren en patronen van de oude kerken niet langer van toepassing waren. Hun ervaring heeft er zeker toe bijgedragen dat wij de Kerk niet meer beschouwen als de enige ark van verlossing, maar veeleer als een gemeenschap van broeders en zusters in dienst van ware vrede en van gedeelde, solidaire vooruitgang.

Maandag 5 oktober 2026

Gal 1, 6-12 - Ps 111 - Lc 10, 25-37

Het andere evangelie dat Paulus in zijn brief aan de Galaten aan de kaak stelt als een verraad aan het ware evangelie van Jezus, bestaat uit de overtuiging dat heidenen niet in de christelijke gemeenschap konden worden opgenomen tenzij zij eerst de besnijdenis aanvaardden en zich ertoe verbonden de wet van Mozes na te leven. Voor Paulus is dit niet het geval: een heiden moet in zijn menselijke werkelijkheid worden aanvaard zonder discriminerende voorwaarden, want alleen Jezus is de bron van het heil.

In de evangelietekst behandelt Jezus een soortgelijk thema in een dialoog met een wetgeleerde. Deze man had Hem gevraagd wat hij moest doen om het eeuwige leven te verwerven, en Jezus was het met hem eens dat men het gebod moet naleven dat de liefde voor God boven alles staat en de liefde voor de naaste zoals deze is voor jezelf. Daarop stelde de wetgeleerde Hem een andere vraag: “En wie is mijn naaste?” Als antwoord vertelt Jezus hem een gelijkenis die in wezen een gebeurtenis uit het echte leven is: iemand werd aangevallen door rovers, die hem beroofden en hem halfdood achterlieten aan de kant van een verlaten weg.

Eerst kwam er toevallig een leviet langs en daarna een priester, maar zij stopten niet - vervolgens kwam er een Samaritaan langs die de ongelukkige man de nodige hulp bood. Dit was een daad van menselijkheid, maar het onthult ook een tegenstrijdigheid: de eerste twee waren religieuze mensen voor wie de gewonde man, als jood, hun naaste had moeten zijn, maar zij erkenden hem niet als zodanig. Voor de Samaritaan daarentegen was hij geen naaste, maar een vreemde, aangezien hij tot een ander, vijandig en rivaliserend volk behoorde - door zich om hem te bekommeren, wordt hij zo zijn naaste.

De interpretatie is duidelijk: liefde mag niet alleen gericht zijn op mensen met wie men familiebanden, vriendschap of gemeenschappelijke belangen heeft, maar moet in zich openstaan voor iedereen in nood. Zo hebben missionarissen de leer van de Heer geïnterpreteerd: zij hebben ontdekt hoe zij naasten konden worden voor verre en onbekende mensen, door hen alle hulp te bieden die zij konden, en elke discriminatie weg te nemen die voortkwam uit verschillen in etniciteit, taal en cultuur.

Het voorbeeld van de missionarissen is vandaag de dag bijzonder relevant voor christenen in onze huidige gemeenschappen, die geroepen zijn om vele verre mensen – die, gedreven door armoede en oorlogen, onze kusten hebben bereikt – te erkennen als naasten die bemind moeten worden.

Zending is een voortdurend uitgaan vanuit zichzelf, een reis die grenzen doorbreekt, barrières overstijgt en het evangelie brengt waar de mensheid gewond is (Paus Franciscus, *Boodschap voor de Wereldmissiezondag 2022*). Op deze manier wordt de Kerk een open huis, een ontmoetingsplaats waar verschillende volkeren elkaar als zusters en broeders erkennen.

Dinsdag 6 oktober 2026

H. Bruno, priester

Gal 1, 13-24 - Ps 139 - Lc 10, 38-42

Voordat hij tot Christus kwam, was Paulus geen ongelovige. Als farizeeër kende hij de Schrift goed en was hij zeker bekend met de prediking van Jezus. Als hij christenen vervolgde, deed hij dat wellicht uit vrees dat de christelijke beweging, met haar sterke messiaanse nadruk, de joodse gemeenschappen in een gevaarlijk conflict met de Romeinse autoriteiten zou storten. Zijn bekering tot Christus en zijn toewijding aan de verkondiging van het evangelie waren zeker niet het resultaat van een plotselinge beslissing, maar het hoogtepunt van diepgaande bezinning. Hoewel hij een man van de daad was, was hij ook een man van het gebed, een mysticus die Jezus ontmoette en diens centrale rol in Gods plan begreep.

De nauwe band tussen gebed en handelen wordt door Lucas geïllustreerd aan de hand van het verhaal over de ontmoeting van Jezus met de twee zussen, Martha en Maria. Jezus berispt Martha niet vanwege haar drukte: dit was een taak die haar als gastvrouw toekwam. Hij zegt alleen dat Maria, die aandachtig naar Zijn woord luistert, het betere deel heeft gekozen, dat haar niet zal worden ontnomen. In onze relatie met Jezus ligt de nadruk daarom niet op handelen, maar op gebed, opgevat als het luisteren naar het evangelie van Jezus, gevolgd door bezinning en een persoonlijk antwoord - en dit niet alleen bij bijzondere gelegenheden, maar als een levenswijze. Dit is een principe dat gemakkelijk te begrijpen is. Het evangelie dat Jezus aan de Kerk heeft toevertrouwd, is geen verzameling leerstellingen, voorschriften of rituelen die slaafs moeten worden geleerd en doorgegeven. Het is veeleer een boodschap van verlossing die altijd moet worden ‘gemediteerd’, verdiept en toegepast op de werkelijkheid van het eigen leven, alvorens aan anderen te worden doorgegeven. Deze noodzaak wordt vooral gevoeld door missionarissen die, juist vanwege hun roeping, het evangelie brengen in omgevingen die anders zijn dan die waarin zij zijn geboren en opgegroeid, maar het geldt voor ons allemaal. Paus Franciscus benadrukte dit toen hij schreef: “Door te bidden houden we de vonk van hoop brandend, die God in ons heeft ontstoken. Zo kan het zich ontwikkelen tot een vuur dat iedereen om ons heen verlicht en verwarmt, door concrete daden en gebaren, geïnspireerd door datzelfde gebed.” (*Boodschap voor de Wereldmissiezondag 2025*). Dit is echter alleen mogelijk als we vermijden het gebed te beperken tot een reeks verzoeken of formules die vaak mechanisch worden herhaald.

Woensdag 7 oktober 2026

Onze-Lieve-Vrouw van de Rozenkrans

Gal 2, 1-2.7-14 - Ps 117 - Lc 11, 1-4

Het meningsverschil tussen Paulus en Petrus moet bijzonder ernstig zijn geweest, als het leidde tot de directe confrontatie die Paulus zelf beschrijft in de Brief aan de Galaten. Volgens het verslag van Lucas in de Handelingen van de Apostelen was Petrus de eerste die zich realiseerde dat het niet nodig was om van heidenen die tot Christus waren gekomen te eisen dat zij de spijswetten en rituele voorschriften van de wet van Mozes in acht namen. Daarom, zo herinnert Paulus zich, voelde Petrus zich – terwijl hij persoonlijk trouw bleef aan deze wetten – vrij om ze terzijde te schuiven om gemeenschappelijke maaltijden te delen met christenen die een heidense achtergrond hadden.

Ook Paulus ondersteunt dit standpunt in zijn Brief aan de Romeinen. Als hij kritiek op Petrus uitoefent, doet hij dat omdat Petrus op een bepaald moment, uit angst voor die joodse christenen die er anders over dachten, op zijn schreden was teruggekeerd, waardoor er een breuk in de gemeenschap was ontstaan. Het verhaal van de botsing tussen Paulus en Petrus benadrukt hoe belangrijk het is om altijd oprecht te zoeken naar wat de werkelijke basis is van de eenheid van de gelovigen onderling en met Christus. In deze zin schrijft paus Leo XIV in zijn *Boodschap voor de Wereldmissiezondag 2026*: “Christen-zijn is niet in de eerste plaats een geheel van praktijken of ideeën; het is een leven in verbondenheid met Christus. [...] Uit deze eenheid welt de gemeenschap tussen gelovigen op en ontspringt alle missionaire vruchtbaarheid.”

Als we nu willen weten wat essentieel is in het christendom, kan het gebed dat Jezus ons heeft geleerd – het Onze Vader – zoals vastgelegd in de evangelietekst, ons daarbij helpen. Daarin leert Hij ons God aan te roepen als Vader: dit veronderstelt natuurlijk het besef dat alle mensen broeders en zusters zijn, met dezelfde rechten en plichten, en dat zij elkaar daarom altijd moeten respecteren en liefhebben. De heiliging van Gods naam drukt, in overeenstemming met de woorden van de profeet Ezechiël, de hoop uit op een betere wereld, het koninkrijk van God, waarnaar het de moeite waard is te streven. Bijgevolg bevestigt het de noodzaak van een rechtvaardige verdeling van brood – dat wil zeggen, de goederen van de aarde – onder iedereen, en van wederzijdse vergeving van zonden - ten slotte vraagt het om hulp om bevrijd te worden van verleiding, dat wil zeggen van de illusie dat men de wereld kan verbeteren door het uitoefenen van macht. Dit is de fundamentele boodschap die Jezus aan zijn Kerk heeft toevertrouwd en waarvan missionarissen overal ter wereld getuigen.

Donderdag 8 oktober 2026

Gal 3, 1-5 - Lc 1, 69-75 - Lc 11, 5-13

Het Woord van God plaatst vandaag de zending in het hart van het geloof zelf. In Galaten confronteert Paulus de Galaten met een scherpe vraag: „Hebt gij de Geest ontvangen door de wet te onderhouden of door te geloven in de boodschap van het evangelie?” (Gal 3, 2). Zending begint niet met menselijke inspanning of rituele correctheid, maar met gehoorzaamheid aan de Geest. Wanneer het geloof wordt gereduceerd tot uiterlijke naleving, verdort de zending. Wanneer het geloof een ontmoeting met de levende Christus blijft, blijft de Geest handelen, transformeren en zenden. Zoals *Ad gentes* ons herinnert, is de Kerk “van nature missionair”, voortgekomen uit de zending van de Zoon en de Geest (AG 2).

Zacharias plaatst in zijn Benedictus (Lc 1, 69-75) de zending binnen Gods heilbrengende trouw. God bezoekt en verlost zijn volk, niet om het in een bevoorrechte positie op te sluiten, maar om het te bevrijden ‘uit de macht van vijanden’, zodat het zonder vrees, in heiligheid en gerechtigheid kan dienen. Zending is bevrijding ten dienste van de naaste. Zoals recente reflecties over zending benadrukken, verkondigt de Kerk niet zichzelf, maar getuigt zij van God, die trouw blijft aan zijn beloften en aandacht heeft voor de roep van de mensheid (vgl. paus Franciscus, *Boodschap voor de Wereldmissiezondag 2024* - zie ook 2 Kor 4, 5).

In het evangelie (Lc 11, 5-13) stelt Jezus het gebed voor als moedig, volhardend vertrouwen. De missionaire leerling is iemand die onvermoeibaar klopt, in het vertrouwen dat de Vader geen stenen geeft, maar de heilige Geest. Zending wordt niet alleen gedragen door strategie, maar door gebed dat durft te vragen. Zoals *Ad gentes* bevestigt, is de Geest de belangrijkste drijvende kracht achter de zending: Hij bereidt de harten voor en leidt hen die evangeliseren (cf. AG 4).

In een wereld die gekenmerkt wordt door vermoeidheid en angst, roepen de lezingen van vandaag de Kerk op om haar missionaire ijver te vernieuwen: te vertrouwen op de Geest, vrijelijk te dienen en volhardend te bidden. Alleen een Kerk die geworteld is in geloof, gebed en hoop kan Christus werkelijk aan alle volken verkondigen.

Vrijdag 9 oktober 2026

H. Johannes Leonardi, priester, en H. John Henry Newman, priester en kerkleraar

Gal 3, 7-14 - Ps 111 - Lc 11, 15-26

De lezingen van vandaag onthullen de kern van het evangelie als een missionaire verkondiging van vrijheid, zegen en een beslissende keuze.

In de eerste lezing herdefinieert Paulus moedig wat het betekent om tot Gods volk te behoren: “Zij die geloven, zijn de nakomelingen van Abraham” (Gal 3, 7). Zending is niet de uitbreiding van een cultureel of juridisch systeem, maar de verruiming van het geloof. Christus verlost de mensheid van de vloek van de wet door zelf een vloek te worden, opdat “de zegen van Abraham tot de heidenen zou komen” (Gal 3, 14). Hierin ligt de kern van de missionaire exegese: het kruis is geen belemmering voor de zending, maar juist de bron ervan. Zoals *Ad gentes* leert, is de Kerk gezonden om dit mysterie van de verlossing onder alle volkeren aanwezig te maken, niet door oplegging maar door de verkondiging van de genade (vgl. AG 6).

In Psalm 111 dankt de psalmist God voor zijn trouw aan het verbond. God gedenkt zijn verbond en zijn volk. Zending vloeit voort uit het feit dat God ons gedenkt, en dat wij anderen gedenken. De hedendaagse missionaire leer benadrukt dat evangelisatie vandaag de dag geestelijk gezag vereist dat geworteld is in de gemeenschap met Christus, niet in macht of ideologie (vgl. paus Franciscus, *Boodschap voor de Wereldmissiezondag 2025*).

In de evangelielezing wordt Jezus geconfronteerd met de beschuldiging dat zijn zending door het kwaad wordt gedreven. Hij antwoordt duidelijk: “Als ik door de vinger van God demonen uitdrijf, dan is het koninkrijk van God tot jullie gekomen” (Lc 15, 20). Zending is een geestelijke strijd. Neutraliteit is onmogelijk: „Wie niet met mij is, is tegen mij.” Het evangelie waarschuwt tegen een leeg geloof dat het kwaad verdrijft maar Christus niet verwelkomt. Een huis dat is schoongemaakt maar onbewoond is, wordt weer kwetsbaar.

Daarom worden missionaire leerlingen geroepen om niet alleen het kwaad te verwerpen, maar ook vervuld te zijn van Christus. Zoals *Ad gentes* bevestigt, is bekering zowel het afkeren van afgoden als het volledig openstellen van het eigen leven voor de levende God (vgl. AG 13). Alleen een Kerk waarin Christus woont, kan voor de wereld een geloofwaardig teken van het Koninkrijk zijn.

Zaterdag 10 oktober 2026

Gal 3, 22-29 - Ps 105 - Lc 11, 27-28

Het Woord van God verkondigt vandaag een diepgaande missionaire visie op geloof, identiteit en verbondenheid.

In de eerste lezing kondigt Paulus een beslissend keerpunt in de heilsgeschiedenis aan. De Wet, ooit een bewaker, maakt plaats voor het geloof in Christus. Door het doopsel worden gelovigen ‘met Christus bekleed’ en treden zij binnen in een nieuwe gemeenschap waar verdeeldheid haar macht verliest: ‘Er is nu geen sprake meer van Jood of heiden,... want jullie zijn allen één in Christus Jezus’ (Gal 3, 28). Missie gaat dus niet over het creëren van uniformiteit, maar over het openbaren van een diepere eenheid die geworteld is in Christus. De Kerk exporteert geen cultuur - zij biedt een nieuwe identiteit aan. Zoals *Ad gentes* bevestigt, worden degenen die in Christus geloven opgenomen in een volk dat is samengesteld uit alle naties, culturen en geschiedenissen (cf. AG 5).

De hedendaagse missionaire leer herinnert ons eraan dat evangelisatie vandaag de dag aandacht moet hebben voor de tekenen van de Geest die al aan het werk is in volkeren, culturen en geschiedenissen, en die uitnodigt tot samenwerking in plaats van verovering (zie paus Leo XIV, *Boodschap voor de Wereldmissiezondag 2026*). In het evangelie (Lucas 11, 27-28) prijst een vrouw de moeder van Jezus, maar Jezus richt de zegen op anderen: “Gelukkig die naar het woord van God luisteren en het onderhouden.” Missionair leerling-zijn wordt niet bepaald door voorrecht of nabijheid, maar door gehoorzaamheid aan het Woord. Maria is niet alleen gezegend omdat zij Christus heeft gebaard, maar omdat zij luisterde, vertrouwde en het Woord ten volle beleefde. De Kerk wordt, net als Maria, missionair wanneer zij luistert voordat zij spreekt.

De lezingen van vandaag roepen de Kerk dan ook op om haar missionaire identiteit te herontdekken: bekleed met Christus, bezielde door de Geest en gehoorzaam aan het Woord. Zoals *Ad gentes* leert, is de missie de manifestatie van Gods plan om de hele mensheid in Christus tot één volk te verzamelen (cf. AG 1). Een Kerk die deze eenheid beleeft, wordt een geloofwaardig teken van hoop voor een versnipperde wereld.

Zondag 11 oktober 2026

Achtentwintigste zondag door het jaar - jaar A

Jes 25, 6-10a - Ps 23 - Fil 4, 12-14, 19-20 - Mt 22, 1-14

De liturgie van vandaag ontvouwt zich voor ons als een schitterend visioen van Gods vrijgevigheid, een visioen dat de missionaire identiteit van de Kerk diep aanspreekt. Centraal in het Woord Gods staat een krachtig en terugkerend beeld: een feestmaal dat door God zelf is bereid. Dit is geen toeval. De Schrift gebruikt de taal van het feest om verlossing, gemeenschap, vreugde en vervulling te beschrijven.

In de eerste lezing uit Jesaja horen we een van de meest troostende beloften in de Bijbel: “Op deze berg zal de Heer van de hemelse machten voor alle volken een maaltijd aanrichten, een maaltijd van vette, mergrijke spijzen en belegen wijnen.” Dit is niet louter poëtische beeldspraak, het is theologische openbaring. Gods plan is universeel. Het feestmaal wordt niet bereid voor een selecte groep, niet voor de volmaakten, niet voor de bevoorrechten, maar voor alle volken. Hier raken we aan het diepste fundament van de missie. De Kerk creëert haar missionaire roeping niet zelf, zij ontvangt deze uit het hart van God zelf, die verlangt dat de hele mensheid in Zijn leven wordt opgenomen.

Jesaja vervolgt met woorden van diepe hoop: God zal de sluier wegnemen die de volken bedekt, de dood voor altijd vernietigen en de tranen van elk gezicht afvegen. Verlossing wordt niet beschreven als een vlucht, maar als genezing, niet als uitsluiting, maar als herstel. Zending is daarom deelname aan Gods werk van leven en troost. Het is de uitbreiding van goddelijke barmhartigheid naar de wonden van de wereld.

Psalm 23 weerspiegelt dezelfde visie door het tedere beeld van de herder: “De Heer is mijn herder... Gij nodigt mij aan uw tafel...” Zelfs in het dal van de schaduw is er geen vrees. Waarom? Omdat Gods aanwezigheid alles verandert. Het christelijke leven wordt gedragen door goddelijke vrijgevigheid. Dankbaarheid wordt de voedingsbodem waaruit de zending groeit. Wie Gods zorg heeft ervaren, kan zich niet blijven opsluiten in bezorgdheid om zichzelf.

Paulus onthult in zijn brief aan de Filippenzen de innerlijke vrijheid van de missionaire leerling: “Ik weet wat armoede is, ik weet wat overvloed is” (Fil. 4, 12). Het geheim van Paulus is niet persoonlijke kracht, maar een op Christus gericht vertrouwen: “Alles vermag ik in Hem die mij kracht geeft.” Het missionaire leven gaat onvermijdelijk gepaard met ontberingen en troost, schaarste en overvloed. Maar wanneer Christus de ware schat wordt, verliezen de omstandigheden hun tirannie.

Paulus spreekt ook zijn dankbaarheid uit voor de solidariteit van de gemeenschap: “Gij hebt er goed aan gedaan mij te helpen in mijn moeilijkheden” (Fil 4, 14). Missie is nooit een geïsoleerde onderneming. Ze wordt gedragen door gebed, vrijgevigheid, opoffering en gemeenschap. Hier horen we de voortdurende leer van de pausen, vooral in hun boodschappen voor de Wereldmissiezondag. Paus Franciscus herinnert ons er herhaaldelijk aan dat missie de hele Kerk aangaat. Sommigen worden uitgezonden, anderen ondersteunen, maar iedereen is erbij betrokken. Het evangelie verspreidt zich via een netwerk van geloof en naastenliefde.

Paus Franciscus spreekt over een Kerk die “naar buiten treedt”, een Kerk die weigert zich te verschuilen in comfort of zelfbehoud. Missie, zo benadrukt hij, komt voort uit de ontmoeting met Christus en komt tot uiting in mededogen. Evangelisatie is geen propaganda. Het is het delen van vreugde. Het is de natuurlijke uitstorting van een hart dat geraakt is door barmhartigheid.

Paus Leo XIV, die deze missionaire visie voortzet, roept de Kerk op om de hoop te herontdekken als de drijvende kracht achter de evangelisatie. De missie wordt gedragen door de zekerheid dat Christus leeft en actief is in de geschiedenis. We verspreiden geen abstracte boodschap, maar getuigen van een levende Heer. Hoop geeft moed. Hoop wekt doorzettingsvermogen op. Hoop maakt de missie mogelijk, zelfs in een vermoeide wereld.

In het evangelie vertelt Jezus de gelijkenis van het bruiloftsfeest. Opnieuw het beeld van het feest. Maar nu stuiten we op een dramatische spanning: de genodigden weigeren te komen. De tragedie is niet vijandigheid, maar onverschilligheid. Ze zijn afgeleid, in beslag genomen door hun eigen zorgen. Hoe actueel klinkt dit. De missie stuit vandaag de dag vaak niet op directe afwijzing, maar op stille vergetelheid, een leven vol lawaai en haast.

Toch zegt de koning het feest niet af. Hij breidt de uitnodiging uit: “Gaaf dus naar de kruispunten en nodigt wie ge er maar vindt uit” (Mt 22, 9). Dit is missie in haar puurste vorm. Het evangelie verlegt de grenzen. Grenzen verdwijnen zelfs. Onverwachte gasten worden verwelkomd. Hier zien we de missionaire opdracht van de Kerk: de uitnodiging van God moet iedereen bereiken, vooral degenen die nooit hadden gedacht dat ze erbij hoorden.

Maar de gelijkenis eindigt met een ontvucherende herinnering: de gast zonder bruiloftskleed. Dit gaat niet om uiterlijke fatsoensnormen, maar om innerlijke transformatie. Gods barmhartigheid is universeel, maar nooit oppervlakkig. De uitnodiging aanvaarden betekent bekering aanvaarden. Missie is niet louter inclusie. Het is deelname aan een leven dat door genade is hervormd.

Zowel paus Franciscus als paus Leo XIV benadrukken dit essentiële evenwicht. De Kerk verkondigt grenzeloze barmhartigheid en roept op tot oprechte volgelingen. Het evangelie troost, maar het verandert ons ook. De goddelijke liefde verwelkomt ons zoals we zijn, maar laat ons nooit ongewijzigd achter.

Deze lezingen spreken ons leven rechtstreeks aan. We worden uitgenodigd voor het feestmaal. De eucharistie die we vieren is al een voorproefje van het feest van Jesaja. Hier verzamelt Christus Zijn volk. Hier raakt de hemel de aarde. Hier wordt dankbaarheid een missie. Elke mis eindigt met een zending, die ons eraan herinnert dat geloof zich naar buiten moet richten in getuigenis.

Laten we ons afvragen: leven wij als mensen die weten dat ze uitgenodigd zijn? Straalt ons geloof vreugde uit? Wordt onze hoop zichtbaar voor anderen? De wereld verlangt, vaak in stilte, naar zingeving, naar genezing, naar hoop. De Kerk is gezonden als een teken van Gods feestmaal, een teken dat gemeenschap mogelijk is, dat barmhartigheid echt is, dat het leven zegeviert over de dood.

De woorden van Jesaja worden ons gebed: “Dat is de Heer op wie wij hoopten, laat ons jubelen en ons verheugen” (Jes 25, 9). Zending, missie is uiteindelijk deze gedeelde vreugde.

Maandag 12 oktober 2026

Gal 4, 22-24, 26-27, 31-5, 1 - Ps 113 - Lc 11, 29-32

De lezingen van vandaag belichten het missionaire drama van christelijke vrijheid, geloof en verantwoordelijkheid.

In Gal 4, 22 – 5, 1 stelt Paulus slavernij en vrijheid tegenover elkaar aan de hand van de symbolische figuren Hagar en Sara. De boodschap is onmiskenbaar: “Voor die vrijheid heeft Christus ons vrijgemaakt.” Missie begint bij deze innerlijke bevrijding. Een Kerk die leeft in angst, legalisme of zelfbescherming kan het evangelie niet overtuigend verkondigen. Vrijheid is geen onafhankelijkheid van God, maar leven in de Geest. Zoals *Ad gentes* leert, is de Kerk gezonden om “de vrijheid van de heerlijkheid der kinderen Gods” te verkondigen (vgl. AG 8). Evangelisatie is daarom niet het opleggen van lasten, maar de verkondiging van bevrijding in Christus.

Psalm 113 prijst de naam van de Heer. De naam van de Heer leidt het volk. Missionair getuigenis komt niet voort uit angst, maar uit vertrouwen. Zoals benadrukt in de recente boodschap ter gelegenheid van Wereldmissiezondag, wekt eenheid met Christus moed, sereniteit en vrijgevigheid op — eigenschappen die essentieel zijn voor evangelisatie (cf. paus Leo XIV, *Boodschap voor de Wereldmissiezondag 2026*). Een angstige volgeling kan geen vreugdevolle boodschapper zijn.

In Lc 11, 29-32 wijst Jezus het verzoek om tekenen af. Het enige teken dat wordt gegeven is Jona, de oproep tot bekering. De missionaire verkondiging draagt altijd deze profetische dimensie in zich. Het evangelie is geen spektakel, maar een uitnodiging tot transformatie. Nineve luisterde en veranderde, de koningin van het Zuiden zocht wijsheid. De tragedie van het ongeloof ligt niet in een gebrek aan bewijs, maar in de weerstand van het hart. Zoals *Ad gentes* ons herinnert, is bekering het essentiële antwoord op de missionaire verkondiging (cf. AG 13).

Samen roepen deze lezingen de Kerk op om de essentie van missie te herontdekken: vrijheid in Christus, vertrouwen in God en openheid voor bekering. Evangelisatie vloeit voort uit een bevrijd hart, gedragen door het geloof en gericht op transformatie. Alleen zo’n Kerk kan in elk tijdperk een geloofwaardig teken van hoop en verlossing voor de wereld worden.

Het Woord van God roept ons vandaag op om de innerlijke waarheid van de christelijke vrijheid en de integriteit van het missionaire getuigenis te herontdekken.

In Gal 5, 1–6 is de boodschap van Paulus zowel bevrijdend als veeleisend: “Voor de vrijheid heeft Christus ons vrijgemaakt.” Vrijheid is echter geen terugkeer naar een egocentrisch leven, noch is het gebondenheid aan uiterlijke voorschriften. Wel of niet besneden zijn - symbolen van religieuze identiteit - bepalen niet langer wie de gelovige is. Wat er werkelijk toe doet, is ‘het geloof, zich uitend in liefde’. Het missionaire leven vloeit juist voort uit deze dynamiek. Evangelisatie is geloofwaardig wanneer het geloof zichtbaar wordt in naastenliefde. Zoals *Ad gentes* leert, is de missie van de Kerk niet louter de overdracht van de leer, maar de manifestatie van Gods liefde in de wereld (cf. AG 11).

In psalm 119 prijst de psalmist God en wenst hij het woord van de Heer voor altijd te bewaren. Lofprijzing wordt een vorm van getuigenis. Een hart dat verankerd is in Gods trouw straalt hoop uit. De christelijke vreugde zelf wordt missionair, want zij openbaart de levende aanwezigheid van God op een welsprekender wijze dan vele woorden.

In Lc 11, 37–41 confronteert Jezus de farizeeër met diens fixatie op uiterlijke reinheid. De kritiek is scherp: “Gij maakt de buitenkant schoon, maar van binnen zijt gij vol van roof en slechtheid.” Het evangelie legt een eeuwige verleiding bloot: religieuze correctheid zonder innerlijke bekering. Voor missionaire leerlingen is deze waarschuwing doorslaggevend. De geloofwaardigheid van de verkondiging hangt af van de samenhang in het leven. Zoals *Ad gentes* ons herinnert, evangeliseert de Kerk in de eerste plaats door getuigenis — door wat zij is, nog vóór wat zij zegt (cf. AG 6).

De instructie van Jezus is opvallend eenvoudig: “Geef liever wat erin is als aalmoes; dan is voor u alles rein” (Lc 11, 41). Naastenliefde zuivert. Liefde herstelt de integriteit. De missie wordt niet gedragen door uiterlijke schijn, maar door veranderd hart.

De lezingen van vandaag nodigen de Kerk uit om zichzelf te onderzoeken: is onze vrijheid geworteld in Christus? Leeft ons geloof in liefde? Wordt ons getuigenis gekenmerkt door authenticiteit? Alleen een Kerk die van binnenuit gezuiverd is – een levend geloof door liefde – kan een overtuigend teken worden van Gods Koninkrijk in de wereld.

Woensdag 14 oktober 2026

H. Callistus I, paus en martelaar

Gal 5, 18-25 - Ps 1 - Lc 11, 42-46

De lezingen van vandaag leggen ons een fundamentele missionaire waarheid voor: het evangelie verandert niet alleen het geloof, maar het leven zelf.

In Gal 5, 18–25 schetst Paulus een scherp contrast tussen de ‘werken van het vlees’ en de ‘vruchten van de Geest’. Dit is niet louter een morele opsomming - het is een missionaire diagnose. Een leven dat wordt beheerst door afgunst, onenigheid, egoïsme en overdaad kan het Rijk van God niet openbaren. Missie wordt niet alleen gedragen door woorden, maar door zichtbare transformatie. De christen wordt een teken van Gods aanwezigheid wanneer de Geest vrucht draagt: liefde, vreugde, vrede, geduld, vriendelijkheid. Zoals *Ad gentes* leert, is het de zending van de Kerk om de liefde van God aan de hele mensheid te openbaren en over te brengen (vgl. AG 10). De vrucht van de Geest is daarom van nature missionair – zij maakt Gods liefde waarneembaar.

Psalm 1 verdiept deze visie. De gezegende vindt vreugde in de wet van de Heer en wordt als een boom die aan stromend water is geplant. Stabiliteit, vruchtbaarheid en veerkracht – dat zijn missionaire kwaliteiten. De leerling die in God geworteld is, wordt een bron van leven voor anderen. Missie vereist innerlijke verankering. Zonder diepe wortels verdroogt het getuigenis.

In Lc 11, 42–46 levert Jezus een indringende kritiek op religieuze hypocrisie. De farizeeën houden zich nauwgezet aan de tienden, maar veronachtzamen gerechtigheid en liefde. De wetgeleerden leggen lasten op, maar slagen er niet in hen met mededogen te raken. Hier legt het evangelie een gevaar bloot dat gelovigen altijd bedreigt: uiterlijke vroomheid zonder innerlijke bekering. Zo’n religie trekt niet aan - ze vervreemdt. Zoals *Ad gentes* ons herinnert, moet de Kerk getuigen door een leven dat het evangelie weerspiegelt dat zij verkondigt (cf. AG 11).

Jezus verworpt de wet niet, maar herstelt de kern ervan: gerechtigheid, barmhartigheid, liefde. Missionair leerling-zijn vereist samenhang. De vrucht van de Geest moet onze relaties, prioriteiten en houdingen vormgeven.

Het Woord van vandaag roept de Kerk op haar authenticiteit te toetsen. Draagt ons leven de vrucht van de Geest? Bevrijdt onze religie of is zij een last? Ware zending vloeit voort uit een door de Geest vervuld leven, geworteld in God, dat gerechtigheid uitstraalt en gekenmerkt wordt door liefde. Alleen zo’n getuigenis maakt het evangelie geloofwaardig in de wereld.

Donderdag 15 oktober 2026

H. Teresa van Jezus, maagd en kerklerares

Ef 1, 1-10 - Ps 98 - Lc 11, 47-54

De lezingen van vandaag openen voor ons het grote visioen van Gods heilsplan. In Efeziërs vertelt Paulus ons dat wij in Christus zijn uitverkoren nog vóór de grondlegging van de wereld. Gods doel is duidelijk: om alle dingen in Christus samen te vatten. Missie begint hier – niet in onze activiteit, maar in Gods initiatief. Wij maken deel uit van een goddelijk plan dat erop gericht is de verdeelde mensheid tot eenheid en gemeenschap te brengen.

Zoals *Ad gentes* ons herinnert, is de Kerk missionair omdat zij deel heeft aan ditzelfde plan van God (cf. AG 2).

Psalm 98 geeft dit plan een stem van vreugde: “Geheel de aarde aanschouwde wat onze God voor ons deed”. Het heil is niet bedoeld om verborgen te blijven. Het moet worden verkondigd, gevierd en gedeeld.

Paus Franciscus benadrukte vaak dat het evangelie zich verspreidt door vreugde – een vreugde die anderen aantrekt en tot Christus leidt. Missie komt voort uit dankbaarheid en komt tot uiting door getuigenis.

In Lc 11, 47–54 legt Jezus een tragische tegenstrijdigheid bloot. De religieuze leiders eren de profeten uiterlijk, terwijl ze tegelijkertijd dezelfde weerstand in stand houden die tot hun afwijzing heeft geleid. De kritiek is streng omdat er veel op het spel staat. Hier schuilt een gevaar voor elke gelovige: de religie in stand houden zonder bekering toe te laten. Zending wordt niet alleen belemmerd door afwijzing, maar ook door hypocrisie en geslotenheid.

Wanneer religieuze structuren zichzelf verdedigen in plaats van Gods stem te verwelkomen, wordt het Woord het zwijgen opgelegd. Jezus’ klaagzang onthult een eeuwige missionaire waarschuwing: men kan de traditie in stand houden en toch weerstand bieden tegen bekering.

Ad gentes herinnert ons eraan dat evangelisatie altijd vernieuwing en zuivering met zich meebrengt (AG 5). De Kerk moet open blijven staan voor het profetische Woord dat zij verkondigt. De geloofwaardigheid van de missie hangt af van de samenhang tussen herinnering en gehoorzaamheid, leer en leven.

Paus Leo XIV roept de Kerk op om haar missionaire ijver te vernieuwen door middel van hoop en innerlijke bekering. Een Kerk die naar Christus luistert, wordt een Kerk die deuren opent.

Vandaag worden wij uitgenodigd om te reageren: om Gods plan te erkennen, ons te verheugen in Zijn verlossing en open te blijven staan voor Zijn Woord. Alleen een Kerk die luistert, die wordt getransformeerd en met vreugde uitgaat, kan werkelijk een teken van eenheid en hoop voor de wereld worden.

Vrijdag 16 oktober 2026

H. Margaretha Maria Alacoque, maagd

Ef 1, 11-14 - Ps 33 - Lc 12, 1-7

Het Woord van God onthult vandaag het diepe fundament van de christelijke zending: identiteit, vertrouwen en onbevreesd getuigenis.

In Ef 1, 11-4 spreekt Paulus over de verbazingwekkende waardigheid van gelovigen: uitverkoren, voorbestemd, verzegeld met de heilige Geest. De missie begint hier – niet in activiteit, maar in identiteit. De christen is niet in de eerste plaats een werker, maar een erfgenaam. De Geest wordt gegeven als een ‘zegel’ en ‘waarborg’, waarmee gelovigen worden gemerkt als behorend tot God en gericht op de volheid van de verlossing. Missie vloeit daarom voort uit dankbaarheid. Zoals *Ad gentes* ons herinnert, is de Kerk missionair omdat zij voortkomt uit Gods heilsplan, niet uit menselijk initiatief (vgl. AG 2). Evangelisatie is de vreugdevolle uitdrukking van wat wij reeds hebben ontvangen.

De antwoordpsalm biedt een visie waarin iedereen wordt opgenomen in het liefdesverbond van God.

In Lc 12, 1-7 spreekt Jezus over angst — het grote obstakel voor de missie. Hij waarschuwt tegen hypocrisie, die subtiele kloof tussen schijn en waarheid. Alles wat verborgen is, zal aan het licht komen. Missionaire integriteit vereist transparantie in het leven. Maar de centrale boodschap van Jezus is troost: ‘Wees niet bevreesd.’ De goddelijke voorzienigheid strekt zich zelfs uit tot de kleinste mus - hoeveel te meer dan tot hen aan wie het evangelie is toevertrouwd.

Onbevreesdheid is geen zelfvertrouwen, maar vertrouwen in Gods trouwe zorg. Zoals *Ad gentes* leert, moeten missionarissen het evangelie met moed uitdragen, gesteund door de zekerheid dat Gods genade hen voorafgaat en begeleidt (cf. AG 24).

Samen vormen deze lezingen een missionaire spiritualiteit. Wij zijn erfgenamen, verzegeld door de Geest. Wij zijn vergeven, gedragen door barmhartigheid. Wij zijn gezonden, bevrijd van angst.

Zending wordt niet gedreven door angst of dwang. Het is de natuurlijke uitstraling van een leven dat geworteld is in Gods uitverkiezing, gesterkt door genade en ondersteund door de voorzienigheid. Een Kerk die op deze identiteit vertrouwt, wordt een onbevreesde en geloofwaardige getuige voor de wereld.

Zaterdag 17 oktober 2026

H. Ignatius van Antiochië, bisschop en martelaar

Ef 1, 15-23 - Ps 8 - Lc 12, 8-12

Jezus zegt ons heel direct in het evangelie van vandaag: “Ieder die Mij bij de mensen belijdt, hem zal die Mensenzoon als de zijne erkennen bij Gods engelen.”

Op het eerste gezicht lijkt het misschien alsof het alleen om woorden gaat – of we in het openbaar over Jezus spreken. Maar het gaat veel dieper. Het gaat erom of ons hele leven Hem erkent of Hem op subtiële wijze verloochent. Jezus spreekt deze woorden terwijl hij zijn leerlingen voorbereidt op hun zending. Hij weet dat zij te maken zullen krijgen met druk, tegenstand en zelfs vervolging. Hij zegt hun dat zij niet bang hoeven te zijn. De Vader zorgt voor hen. De Zoon zal hen bijstaan. En de heilige Geest zal hun de woorden geven die zij nodig hebben. Met andere woorden: ze hoeven niet bang te zijn, want wanneer Hij hen uitzendt, gaat Hij met hen mee. Maar er moet nog steeds een keuze worden gemaakt: zullen we Christus erkennen, of zullen we zwijgen, vooral als dat ons iets kost?

Angst kan ertoe leiden dat we ons geloof verbergen, compromissen sluiten en Jezus aan de rand van ons leven houden. Geloof daarentegen geeft ons de moed om openlijk als zijn volgelingen te leven, in het vertrouwen dat ons leven in Gods handen ligt.

Vandaag geeft de Kerk ons een krachtig voorbeeld in de heilige Ignatius van Antiochië. Op zijn weg van Smyrna (het huidige Izmir, Turkije) naar zijn martelaarschap in Rome, maakte hij gebruik van de ‘preekstoel’ van zijn ketenen om via zeven brieven te getuigen voor de eerste christenen. In één daarvan schreef hij dat hij ‘Gods tarwe’ wilde worden, vermalen als brood voor Christus. Hij begreep dat Jezus volgen betekende dat men zich moest verenigen met de eucharistische zelfgave van de Heer, de weg van de tarwekorrel moest gaan, zijn leven moest ‘verliezen’ om het te redden.

Van de meesten van ons zal geen martelaarschap worden gevraagd. Maar van ons allen wordt getuigenis gevraagd – dagelijks, concreet en vaak in stilte. In onze gezinnen, in ons werk, in onze gesprekken, in de manier waarop we liefhebben. In dat getuigenis doet God het zware werk. Zoals paus Benedictus XVI schreef in zijn *Boodschap voor de Wereldmissiezondag van 2009*: ‘Evangelisatie is het werk van de Geest. Het gaat niet op de eerste plaats om actie maar om getuigenis en uitstraling van het licht van Christus.’

Laten we vandaag, op de voorspraak van de heilige Ignatius van Antiochië, de heilige Geest om hulp vragen om het licht van Christus te weerspiegelen en Hem te erkennen met onze lippen en ons leven.

Zondag 18 oktober 2026 - 100^e Wereldmissiezondag

Negenentwintigste zondag door het jaar - jaar A

Jes 45, 1, 4-6 - Ps 96 - 1 Thess 1, 1-5b - Mt 22, 15-21

Op deze Wereldmissiezondag, terwijl we bidden voor missionarissen over de hele wereld en voor al diegenen aan wie zij Jezus en zijn Blijde Boodschap trachten te brengen, worden we in het evangelie herinnerd aan de kern van deze boodschap: dat God ons uit liefde naar zijn eigen beeld en gelijkenis heeft geschapen, dat wij van Hem zijn en dat Hij ons roept tot het leven met Hem. Deze waarheden komen naar voren in het controversiële gesprek van Jezus met de farizeeën en de herodianen.

Deze twee groepen – respectievelijk voorstanders van een strikte uitleg en zij die er een soepeler opvatting op nahielden, die daarom doorgaans tegenover elkaar staan – spannen samen om Jezus in de val te lokken. Hun vraag lijkt eenvoudig, maar is kwaadwillig berekend: “Is het geoorloofd belasting te betalen aan de keizer of niet?”

Als Jezus ‘ja’ zou zeggen, wisten ze, riskeerde hij het volk van zich te vervreemden. Als hij ‘nee’ zou zeggen, zou hij beschuldigd kunnen worden van het aanzetten tot opstand tegen Rome. Maar Jezus liet zich niet in de val lokken. In plaats daarvan vroeg hij om een muntstuk en stelde hij een diepere vraag: ‘Wiens beeltenis is dit en wiens opschrift?’ Toen zij antwoordden: ‘Van de keizer’, zei hij: ‘Geef dan aan de keizer wat de keizer toekomt, en aan God wat God toekomt.’ Jezus’ antwoord is meer dan een briljante uitweg uit een politiek dilemma. Hij leidde ons voorbij de vraag over belastingen naar de waarheid over onze identiteit. Als de munt het beeld van de keizer draagt en de keizer toekomt, dan behoort datgene wat Gods beeld draagt aan God toe. Zoals het eerste hoofdstuk van de Bijbel getuigt, zijn wij geschapen naar Gods beeld en gelijkenis. Door het doopsel wordt die geschapen werkelijkheid versterkt: wij zijn met Christus verenigd, tot kinderen van de Vader gemaakt en tot tempels van de heilige Geest. Wij behoren niet gedeeltelijk aan God toe. Wij behoren geheel aan Hem toe. Hij eist ons liefdevol op als de Zijnen. Dit is het fundament van ons christelijk leven en onze christelijke missie.

Missie begint niet met wat we zeggen of doen, maar met wie we zijn. Wanneer we beseffen dat ons leven een geschenk van God is en uiteindelijk Hem toekomt, dan verandert alles. Onze tijd, onze relaties, ons werk, onze middelen – alles wordt onderdeel van een zelfoffer dat we Hem met dankbaarheid en liefde teruggeven.

Paus Leo XIV schrijft in zijn *Boodschap voor de Wereldmissiezondag van 2026* dat “Hoe inniger wij dus in Christus verenigd zijn, des te meer kunnen wij samen de zending volbrengen die Hij ons toevertrouwt.”. Uit die eenheid met God, en in Hem met elkaar, vloeit alle missionaire vruchtbaarheid voort. Daarom daagt het evangelie ons vandaag uit.

Velen van ons proberen een verdeeld leven te leiden. We stoppen de dingen in aparte hokjes. Misschien geven we iets aan God, of zelfs veel aan God, maar houden we dingen voor onszelf achter. Jezus roept ons echter op tot een totale gave, om God niet slechts met een deel, of zelfs het grootste deel, van ons verstand, hart, ziel en kracht lief te hebben, maar met alles.

“Aan God geven wat God toekomt” betekent Hem geven wat Hij ons heeft gegeven – en Hij heeft ons ons leven, onze tijd, onze talenten, onze relaties, onze materiële middelen, alles wat we zijn en hebben, gegeven. Het betekent Hem niet alleen als een deel van ons leven te beschouwen, maar als de bron, het hoogtepunt, de wortel en het middelpunt ervan.

Het betekent eveneens leven naar het beeld van de Drie-eenheid, in een liefdevolle gemeenschap van personen met onze broeders en zusters. Dit is de kern van de missie, aangezien wij en de hele Kerk ernaar streven de wereld te verkondigen naar wiens beeld zij zijn geschapen, en ernaar streven hen tot ware gemeenschap met God en met ons te brengen.

Op deze Wereldmissiezondag herinneren we ons dat God belangstelling heeft voor honderd procent, voor alle 8,1 miljard mensen. Zoals paus Paulus VI in 1971 ter gelegenheid van deze viering schreef: “Als er ooit een tijd is geweest waarin christenen, meer dan ooit tevoren, geroepen zijn om een licht te zijn dat de wereld verlicht, een stad op een berg, zout dat het leven van de mensen smaak geeft, dan is dit ongetwijfeld onze tijd. Wij beschikken immers over het tegengif tegen het pessimisme, de duistere voortekenen, de ontmoediging en de angst waaronder onze tijd lijdt. Wij hebben het Goede Nieuws!”

Vandaag nodigt de Heer ons dan ook uit om opnieuw naar ons leven te kijken, niet als iets dat we bezitten of ons toebehoort, maar als iets dat we als een geschenk hebben ontvangen en waarover we rentmeesters zijn. Hij vraagt ons dat geschenk vrijelijk en volledig aan Hem terug te geven, vooral door de manier waarop we de gave van het leven gebruiken om anderen tot Hem te brengen.

De manier waarop we het goddelijke beeld het meest weerspiegelen, is door de zendingen van de Zoon en de heilige Geest na te volgen en mee te werken aan het plan van reddende liefde van God de Vader, zodat geen van zijn kinderen verloren gaat, maar het eeuwige leven bereikt.

Maandag 19 oktober 2026

H.H. Jean de Brébeuf en Isaac Jogues, priesters, en hun metgezellen, martelaren & H. Paulus van het Kruis
Ef 2, 1-10 - Ps 100 - Lc 12, 13-21

In het evangelie van vandaag komt een man naar Jezus toe met wat een redelijk verzoek lijkt: “Meester, zeg aan mijn broer dat hij de erfenis met mij deelt.” Hij vraagt, zo lijkt het, om gerechtigheid, maar Jezus wil hem en de menigte naar een veel belangrijker overweging leiden. Hij waarschuwt iedereen: “Pas op en wacht u voor alle hebzucht. Want geen enkel bezit kan uw leven veilig stellen.”

Paulus zou zeggen dat de wortel van alle kwaad de ‘liefde voor geld’ is, oftewel hebzucht (1 Tim. 6, 10). Jezus benadrukt elders dat we niet zowel God als de mammon kunnen dienen (Mt. 6, 24). Ofwel gebruiken we geld om God te dienen, ofwel streven we ernaar, net als de man in het evangelie van vandaag, God te gebruiken om geld te vergaren.

Om dit cruciale punt in het geestelijk leven te illustreren, vertelt Jezus ons een gelijkenis over een rijke man die een zeer succesvolle oogst heeft gehad. Zijn graanschuren zijn te klein om de oogst op te slaan, dus in plaats van te delen met degenen die honger hebben, bouwt hij grotere schuren, in de veronderstelling dat dit zijn leven voor de nabije toekomst veilig zou stellen en hem in staat zou stellen om op een egoïstische en egocentrische manier “te eten, te drinken en vrolijk te zijn.”

Toch noemt Jezus hem een dwaas, omdat hij diezelfde nacht zou sterven en niets van zijn rijkdom met zich mee zou kunnen nemen. Jezus onderstreept de moraal van het verhaal: “Zo gaat het met iemand die schatten vergaart voor zichzelf, maar niet rijk is bij God.”

Jezus stelt de vraag of we dwaas streven naar rijkdom in wereldse zaken, of wijs ernaar streven rijk te worden in wat er werkelijk toe doet.

We weten wat uiteindelijk voor God telt. Jezus openbaarde dit door alles wat Hij onderwees over het Koninkrijk van God, waarvan Hij zei dat het een schat was die het waard was om al het andere in het leven voor te verkopen (Mt 13, 44). Paulus getuigde hier zelf van toen hij beschreef dat geloof, hoop en liefde blijven bestaan, maar dat het allerbelangrijkste de liefde voor God en de naaste is (1 Kor 13, 13). Wat uiteindelijk telt, is heiligheid, een leven dat een volmaaktheid van goddelijke liefde wordt.

We zien die volmaaktheid terug in de grote missionarissen die de Kerk vandaag viert: de Noord-Amerikaanse martelaren, de heilige Jean de Brébeuf, de heilige Isaac Jogues en hun metgezellen. Vervuld van de liefde van God verlieten zij hun geboorteland Frankrijk om het evangelie te brengen naar de nieuwe wereld, in wat nu Canada en het noordoosten van de Verenigde Staten is. Zij doorstonden lange en wrede winters, vaak vijandige en afwijzende inheemse volkeren, gevangenschap, marteling en wrede marteldoden. Maar zij deden dit om anderen te verrijken met het leven en de liefde van Christus.

“De geschiedenis van de missies van de afgelopen eeuwen toont dit aan, als een tijdperk vol risico’s, avontuur, heldendom en martelaarschap”, schreef paus Paulus VI ter gelegenheid van *de Wereldmissiezondag in 1968*. “Het geloof is geworden wat het moet zijn: dynamisch, onstuitbaar, zelfs roekeloos. De vreugde van het verspreiden van het evangelie heeft elke inspanning, elk offer ruimschoots beloond.”

Paus Johannes Paulus II voegde daar in 2005 aan toe: “Wij die ons voeden met het Lichaam en Bloed van de gekruisigde en verrezen Heer, kunnen deze ‘gave’ niet voor onszelf houden, integendeel, we moeten haar delen. Hartstochtelijke liefde voor Christus leidt tot een moedige verkondiging van Christus, een verkondiging die, door het martelaarschap, een ultiem offer van liefde voor God en voor de mensheid wordt.”

Het soort dynamische en hartstochtelijke liefde dat we zien bij de grote missionaire martelaren, zouden we stelselmatig moeten zien bij al diegenen die de eucharistische Jezus ten volle ontvangen. Degenen onder ons die Hem koesteren en elke zondag of zelfs elke dag aan het altaar deelnemen aan Zijn lijden, dood en verrijzenis, worden opgeroepen om die rijkdom te laten overvloeien in de zending.

Uit liefde voor God streven we er niet naar om hogere graansilo’s te bouwen, maar om het huis van de Vader te vullen met steeds meer mensen voor wie Jezus zijn leven gaf en de Kerk uitzond om hen uit te nodigen voor het feestmaal.

Jezus geeft ons in het evangelie van vandaag een eenvoudig maar treffend beeld: “Houdt uw lenden omgord en de lampen brandend. Gedraagt u als mensen die wachten op de terugkomst van hun heer.” Het is geen beeld van angst of vrees, maar van paraatheid, van een leven dat waakzaam, aandachtig en voorbereid wordt geleefd, klaar om de Meester tegemoet te gaan wanneer Hij terugkeert.

Deze paraatheid vloeit voort uit een liefde die begint met de ervaring dat we bemind worden. Paulus zegt tegen de Efeziërs in de eerste lezing van vandaag dat wij, die eens ver weg waren, nu dichtbij zijn gekomen door het bloed van Christus. Door zijn kruis heeft Jezus de muren afgebroken die ons scheidde – tussen Joden en heidenen, tussen de mensheid en God – en heeft Hij ons “één” gemaakt.

Voordat we eropuit gaan, worden we eerst dichtbij gebracht. Voordat we worden uitgezonden, worden we verenigd. De Kerk is geen verzameling individuen die elk hun eigen weg volgen. Zij is een volk dat één is geworden in Christus, samen opgebouwd tot een woonplaats van God in de Geest. Die eenheid is niet iets wat wij zelf creëren - het is iets wat wij ontvangen, en iets wat wij geroepen zijn te beleven en te delen.

In zijn *Boodschap voor de Wereldmissiezondag 2026* legt paus Leo XIV de nadruk op het verband tussen eenheid en zending, dat tot uiting komt in het thema ‘Eén in Christus, verenigd in de missie.’

“Christen zijn”, benadrukt hij, “is niet in de eerste plaats een geheel van praktijken of ideeën; het is een leven in verbondenheid met Christus. In Hem delen wij het zoonschap dat Hij met de Vader beleeft in de heilige Geest. Het betekent in Christus blijven zoals ranken aan een wijnstok (cf. Joh 15,4), diepgeworteld in het leven van de Drie-eenheid. Uit deze eenheid welt de gemeenschap tussen gelovigen op en ontspringt alle missionaire vruchtbaarheid.”

We gaan niet op pad als geïsoleerde individuen. Met lampen die branden met het licht van Christus en onze lenden omgord, klaar om in actie te komen, worden we uitgezonden als leden van één Lichaam, verenigd in Christus, om zijn aanwezigheid de wereld in te dragen. Hoe dieper we die gemeenschap met Christus en met elkaar beleven, hoe geloofwaardiger ons getuigenis wordt. Zoals we zien in de vroege Kerk, is het collectieve getuigenis van een evangeliserende gemeenschap sterker dan de som van het getuigenis van individuele, geëvangeliëerde verkondigers.

Vandaag nodigt de Heer ons uit om te leven met brandende lampen en omgordde lenden – niet alleen wachtend op zijn terugkeer, maar nu al levend in zijn aanwezigheid en verlangend om anderen tot Hem te brengen, zodat wij als één mogen leven door het Bloed dat ons heeft genaderd en het ene Lichaam dat de eucharistie van ons maakt.

In het evangelie van vandaag beschrijft Jezus een dienaar aan wie verantwoordelijkheid is toevertrouwd en wiens meester op een onverwacht uur terugkeert. Hij sluit af met een zin die ons bij moet blijven: “aan wie veel is toevertrouwd, zal des te meer worden gevraagd.”

Dit is in wezen niet bedoeld als een waarschuwing, maar als een herinnering aan onze waardigheid, ons potentieel en de heilige verantwoordelijkheden die God ons heeft toevertrouwd.

Paulus was zich bewust van zijn door God gegeven waarde, capaciteiten en plichten. In de eerste lezing spreekt hij over het geheim ... dat nu geopenbaard is en dat generaties lang verborgen was gebleven: dat alle volkeren geroepen zijn om via het evangelie te delen in dezelfde belofte in Christus Jezus. Wat eens alleen voor de Joden leek te zijn voorbehouden, wordt nu aan iedereen aangeboden. Paulus begrijpt zijn leven in het licht van die gave. Dit mysterie is hem toevertrouwd, niet om het voor zichzelf te houden, maar om het te verkondigen.

Dit is de sleutel tot het begrijpen van wat Jezus ons in het evangelie van vandaag zegt. Een dienaar wordt niet beoordeeld op wat of hoeveel hij bezit, maar op hoe hij gebruikmaakt van wat hem is toevertrouwd. Een goede en betrouwbare dienaar verdeelt oordeelkundig wat de meester hem heeft gegeven, de ontrouwe en onbetrouwbare gebruikt de goederen van de meester voor zichzelf en gaat slecht om met anderen. Wat voor soort rentmeester zijn wij van de mysteries en gaven van de Heer?

We hebben de ongelooflijke gaven ontvangen: de kennis van Christus, het geloof, het Woord van God, de sacramenten en de gemeenschap van de Kerk. En al die gaven gaan gepaard met een overeenkomstige taak: ze zijn bedoeld om ons te veranderen en zo de wereld te veranderen. Wat we vrijelijk hebben ontvangen, zijn we geroepen vrijelijk te geven.

Zoals paus Benedictus XVI schreef in zijn *Boodschap voor de Wereldmissiezondag in 2012*: “Het geloof is echter ook een gave die ons is gegeven om samen te delen; het is een talent dat is ontvangen om vrucht te dragen; het is een licht dat niet verborgen mag blijven, maar het hele huis moet verlichten. Het is de belangrijkste gave die ons in ons bestaan is gegeven en die wij niet voor ons zelf mogen houden.” De missie kan daarom nooit een optionele dimensie van het christelijke leven blijven. Het is de natuurlijke uitdrukking ervan. Christus kennen en liefhebben houdt in dat we Hem bekend en geliefd willen maken. Wij hebben het voorrecht gehad Jezus eerder te ontmoeten dan anderen, en hebben nu de mooie taak om anderen te helpen Hem te leren kennen.

Een van de toetsstenen om te zien of we op de juiste manier met Jezus omgaan, is de ijver waarmee we anderen op het juiste moment het voedsel van het evangelie, van elk woord dat uit de mond van God komt, en uiteindelijk het voedsel van de eucharistie willen geven. Dat is waar goede en betrouwbare dienaren naar streven. Maar Jezus benadrukt vandaag eveneens dat er mensen zijn die – schijnbaar zonder toezicht van Jezus vanwege een gebrek aan bewustzijn van zijn aanwezigheid – zich zondig gaan gedragen, uitsluitend gericht op zichzelf en hun eigen genoegens, zelfs tot het punt waarop ze anderen schade berokkenen.

De Heer wil dat wij allemaal goede en betrouwbare dienaren zijn. Hij wil dat wij ons herinneren dat ons ‘veel’ en ‘nog meer’ is gegeven, en Hij wil dat wij, gesterkt door dat vertrouwen en alert op Zijn aanwezigheid en zegen, wat ons is gegeven royaal met anderen delen.

Donderdag 22 oktober 2026

H. Johannes Paulus II, paus

Ef 3, 14-21 - Ps 33 - Lc 12, 49-53

Jezus vat zijn leven, missie en hoop samen in het evangelie van vandaag wanneer hij zegt: 'Vuur ben Ik op aarde komen brengen. En hoe verlang Ik dat het reeds oplaait!' God had zich aan Mozes geopenbaard als een brandende struik waarvan de takken nooit verschroelden. Hij zond de heilige Geest als vlammen van vuur, opdat eerst de apostelen, en vervolgens wij in onze eigen tijd, het evangelie met vurigheid zouden verkondigen. Vuur is een symbool van liefde en Jezus wil de hele wereld met die liefde in vuur en vlam zetten. Wanneer Paulus in de eerste lezing van vandaag bidt dat wij 'de breedte en de lengte en de hoogte en de diepte' van de liefde van Christus mogen leren kennen, pleit hij ervoor dat wij de intensiteit en de hitte mogen ervaren van de levende vlam van de goddelijke liefde en van Gods verlangen dat deze zich in alle dimensies verspreidt.

De heilige Johannes Paulus II, wiens feestdag de Kerk vandaag met vreugde viert, die zichzelf omschreef als een 'pelgrimspaus van de evangelisatie' en die de hele Kerk opriep om 'naar diep water te varen' (*Duc in altum*) als vissers van mensen in het derde millennium, zei in zijn *Boodschap voor de Wereldmissiezondag van 1997* dat, ongeacht onze levensstaat of situatie, 'het erop aankomt dat het hart brandt van die goddelijke naastenliefde die – als enige – in staat is om het gehele menselijk bestaan te veranderen in licht, vuur en nieuw leven'. Zelf brandde hij van dat vuur, net als andere recente pausen.

Paus Paulus VI merkte in zijn *Boodschap voor de Wereldmissiezondag van 1974*, in een toelichting op het evangelie van vandaag, op: "God is liefde, en als zodanig verlangt hij er vurig naar om zich aan de mensen mee te delen. Zijn dit dan niet woorden die ontbrand zijn aan het hart van Christus, gloeiend als een vulkaan: 'Vuur ben Ik op aarde komen brengen, en hoe verlang Ik dat het reeds oplaait!' (Lc 12, 49)."

Paus Franciscus merkte in 2023 op: "Men kan de verrezen Jezus niet werkelijk ontmoeten zonder in vuur en vlam te raken door het verlangen het aan allen te vertellen. Daarom zijn de eerste en belangrijkste bron van de zending, zij die de verrezen Christus in de Schriften en de Eucharistie hebben herkend en die in hun hart en in hun blik zijn licht dragen." (*Boodschap voor de Wereldmissiezondag 2023*).

Paus Leo XIV bad vorig jaar in zijn preek voor het Jubileum van de Missionaire Wereld dat wij allen vernieuwd zouden worden in 'het vuur van onze missionaire roeping' (5 oktober 2025).

Vandaag kunnen we ons afvragen: heeft dit vuur vat op ons gekregen? Wordt het aangewakkerd tot een groot vuur of dooft het uit door gebrek aan olie in onze lampen of door de heersende winden?

Laten we vandaag om de genade vragen om 'de breedte en de lengte en de hoogte en de diepte' van de brandende liefde van Christus te kennen en, opnieuw verlicht door het vuur van de heilige Geest, een voor een als aanstekelijke geestelijke brandstichters de wereld in vuur en vlam te zetten.

Jezus wijst er in het evangelie van vandaag op hoe gemakkelijk mensen het weer kunnen voorspellen, maar vaak nalaten de spirituele tekenen van de tijd te lezen, zoals de vele tekenen die getuigen van zijn eigen komst als Messias en de aanvang van zijn Koninkrijk.

“Huichelaars!”, zegt hij, niet om te beledigen maar om te bekeren. Jullie kunnen de verschijnselen aan de hemel en op aarde wel interpreteren - waarom kunnen jullie dan de huidige tijd niet interpreteren?

Veel belangrijker dan het weer is het doorzien van wat God aan het doen is. Jezus wil dat we ons niet zozeer richten op het dragen van de juiste kleding voor de temperatuur of het voorbereid zijn op regen, maar veeleer op het gehoorzamen aan Zijn woorden om ons te bekeren en te geloven, want het koninkrijk van God is gekomen.

Jezus moedigt ons aan om niet uit te stellen wat aangepakt moet worden. Hij spreekt over verzoening met anderen terwijl we op weg zijn naar de rechter, over vredestichters worden, verantwoordelijkheid nemen en met spoed handelen.

Zo vaak stellen we dingen uit, zelfs als we weten wat juist is. We stellen het vragen of verlenen van vergeving uit. We gaan moeilijke gesprekken of broederlijke terechtwijzingen uit de weg. We laten verschillende kansen om ons geloof te delen onbenut. We denken dat morgen, en niet vandaag, de juiste tijd en dag van verlossing is (2 Kor. 6, 2).

De zending van de Kerk hangt af van dit soort urgentie, oplettendheid en verantwoordelijkheid. De velden zijn rijp voor de oogst (Joh. 4, 35).

Paus Paulus VI verklaarde in zijn *Boodschap voor de Wereldmissiezondag in 1970* duidelijk dat een van de tekenen van de tijd die we vandaag moeten lezen, de urgentie is om ons geloof te delen. Hij schreef: “Aan de plicht, aan de noodzaak om het Woord van de verlossing te verspreiden, worden vandaag bijzondere omstandigheden toegevoegd, die ons ‘tekenen van de tijd’ lijken voor een krachtige hervatting van hernieuwde missionaire activiteit. De woorden van Jezus tot de leerlingen komen op onze lippen: ‘Ik zeg u: kijk omhoog en zie de velden die al wit zijn voor de oogst’.”

Paus Johannes Paulus II maakte dezelfde opmerking in verband met de voorbereiding van de Kerk en de wereld op het derde millennium sinds de geboorte van Christus. “Hoe vaak heb ik tijdens mijn apostolische bezoeken”, zo verklaarde hij, “de oogst zien rijpen en toch te horen gekregen dat er een tekort is aan missionarissen, priesters, broeders, zusters en personen die zich aan het evangelie hebben gewijd!” (*Boodschap voor de Wereldmissiezondag 1996*).

We weten dat als de vrucht rijpt en niet wordt geoogst, deze spoedig verdort en op het veld sterft. Missie is daarom onverenigbaar met uitstel. Jezus toont ons die urgentie in zijn woorden over de goede herder die onmiddellijk de 99 achterlaat en op zoek gaat naar het verloren schaap.

Velen zullen vandaag sterven zonder ooit het evangelie te hebben gehoord. Nog veel meer mensen zullen vandaag leven zonder vriendschap met Christus. Welke invloed zal dat hebben op onze prioriteiten? Hoe zouden we hopen dat het de prioriteiten van anderen zou beïnvloeden als wij degenen waren die Jezus nog niet hadden leren kennen?

Vandaag, waar we ook zijn en wat voor weer het ook is, roept Jezus ons op om op te kijken en de velden te zien die groen en rijp zijn. Hij vraagt ons eveneens om op te kijken en Hem te zien, en de manier waarop Hij met liefde en verlangen kijkt naar degenen die Zijn woorden nog niet hebben gehoord of Zijn verlossing nog niet hebben ontvangen. Vervolgens vraagt Hij ons om, op de reis van het leven, voordat we de Rechter ontmoeten, zoveel mogelijk mensen met Hem en met ons te verzoenen.

In het evangelie van vandaag komen mensen naar Jezus met verontrustend nieuws over een bloedbad in de tempel, waar Pontius Pilatus enkele mensen had laten doden die daarheen waren gegaan om offers te brengen. Ze zochten een verklaring – misschien hoopten sommigen hem tegen Pilatus en de Romeinen op te zetten – maar Jezus geeft geen verklaring. In plaats daarvan verlegt hij de aandacht en vraagt of degenen die stierven grotere zondaars waren dan degenen die gespaard bleven.

Hij beantwoordt zijn eigen vraag met: “Volstrekt niet!” Hij gaat nog een stap verder door te zeggen dat de achttien die waren omgekomen toen de toren van Siloam tragisch op hen was ingestort, niet vervloekt waren of zwaarder schuldig aan zonde dan degenen die nog in leven waren.

Vervolgens zei hij iets direct en verontrustends: “Ik zeg u: als gij u niet bekeert, zult ge allen op een dergelijke manier omkomen.” Hij bedoelde niet dat ze allemaal zouden omkomen bij een willekeurige aanslag of een bizar ongeluk, maar dat ze, zonder bekering, allemaal onvoorbereid zouden sterven.

Hij versterkt deze oproep tot bekering met een gelijkenis over een vijgenboom. Drie jaar lang zocht de eigenaar vruchten en vond er geen. Normaal gesproken geldt dat als een vijgenboom in het derde jaar nog geen vruchten draagt, hij dat nooit meer zal doen. Toch krijgt de boom nog een jaar de tijd om te worden bewerkt, verzorgd en alle kans te krijgen om vruchten te dragen, in de hoop dat het misschien toch nog lukt.

Het is een beeld van Gods barmhartigheid en geduld. Het is ook een boodschap van zijn verwachting dat wij vrucht zullen dragen. Die vrucht kan niet louter worden opgevat als algemene daden van geloof, hoop en liefde, maar net zoals vijgenbomen vijgen voortbrengen, zo moeten christenen christenen voortbrengen.

In de eerste lezing van vandaag herinnert Paulus ons eraan dat Christus gaven aan zijn Kerk heeft geschonken “om de heiligen toe te rusten voor het werk van de bediening, tot opbouw van het lichaam van Christus”. Ieder van ons heeft iets van de Heer ontvangen, niet alleen voor onszelf, maar opdat de Kerk mag groeien en tot wasdom komen.

Vrucht is niet louter persoonlijke verbetering. Het is een leven dat, net als dat van Christus en de heiligen, bijdraagt aan de geestelijke groei van anderen en de Kerk versterkt.

Paulus had dit al veel eerder ingezien: bekering betekende voor hem niet alleen dat hij moest stoppen met het vervolgen en doden van christenen en dat hij persoonlijk het geloof moest belijden. In plaats daarvan schreef hij: “De liefde van Christus laat ons geen rust, sinds wij hebben ingezien, dat Een is gestorven voor allen. Maar dan zijn allen gestorven! En Hij is voor allen gestorven, opdat zij die leven niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Hem die ter wille van hen is gestorven en verzezen.” (2 Kor. 5, 14-15).

Voor ons betekent bekering dus niet alleen het afleren van slechte gewoonten en het aanleren van goede. Het betekent niet langer voor onszelf leven, maar leven voor Christus en voor datgene waarvoor Christus leefde en stierf: de verlossing en heiliging van anderen. Het betekent de missie die Christus ons heeft gegeven serieus nemen en ernaar streven vrucht te dragen die blijvend is. Net zoals een wijnstok geen vrucht draagt zonder de ranken, zo kan Christus, de Wijnstok, geen vrucht dragen zonder de Kerk, zonder jou en mij (Joh. 15, 1-8).

Het eerste dat we dus moeten doen om vrucht te dragen en de les van de vijgenboom te leren, is in Christus blijven. En paus Leo herinnert ons er in zijn *Boodschap voor de Wereldmissiezondag 2026* aan: “Christen-zijn is ... een leven in verbondenheid met Christus. ... Het betekent in Christus blijven zoals ranken aan een wijnstok diepgeworteld in het leven van de Drie-eenheid.”

De tweede les is dat als we werkelijk in Christus blijven, we vrucht zullen dragen. Paus Johannes Paulus II schreef in zijn *Boodschap voor de Wereldmissiezondag van 1991*: “Alleen wie in Christus is geënt, zoals de ranken in de wijnstok, kan veel vrucht voortbrengen”, en hij zegt dat dat het geheim is van de vrucht van de grote missionarissen en van al diegenen die hen ondersteunen door gebed en opoffering.

Jezus heeft de grond met zorg bewerkt, opdat wij overvloedige vrucht zouden dragen. Laten we bidden dat wij en onze broeders en zusters in de Kerk niet zullen zijn als onvruchtbare vijgenbomen, maar juist de tijd die ons gegeven is zullen benutten om zoveel mogelijk vrucht voor Hem te dragen. Op die manier zullen we, wanneer ons aardse leven ook eindigt, niet onverwachts worden overvallen, maar de Heer bij Zijn komst tegemoet treden met voortdurende bekering en apostolische vruchtbaarheid.

Zondag 25 oktober 2026

Dertigste zondag door het jaar - jaar A

Ex 22, 20-26 - Ps 18 - 1Tes 1, 5c-10 - Mt 22, 34-40

In het evangelie van vandaag benadert een wetgeleerde Jezus met een vraag over het allerbelangrijkste wat we in het leven moeten doen. “Meester”, vraagt hij, “wat is het voornaamste gebod?” Dit was geen gemakkelijke vraag, aangezien er in het Oude Testament 613 voorschriften staan.

Het antwoord van Jezus is echter duidelijk en beknopt: ‘Gij zult de Heer uw God beminnen met geheel uw hart, geheel uw ziel en geheel uw verstand.’

Vervolgens voegt hij er twee dingen aan toe. “Het tweede, daarmee gelijkwaardig: Gij zult uw naaste beminnen als uzelf.” En: “Heel de Wet en de Profeten” met andere woorden alles wat God gebiedt, “hangt af van deze twee geboden.”

Alles in het christelijke leven vloeit voort uit de liefde voor God en de liefde voor de naaste, niet als twee afzonderlijke realiteiten, maar als een onderling samenhangende beweging. Jezus zegt ons niet: “Heb mij lief zoals ik jullie heb liefgehad”, maar: “Heb elkaar lief zoals ik jullie heb liefgehad.” Onze liefde voor Jezus komt tot uiting in onze liefde voor onze naaste, die wij volgens Hem met geheel ons verstand, hart en ziel moeten liefhebben.

De eerste lezing uit het boek Exodus maakt dit heel concreet. God spreekt met nadruk over de omgang met kwetsbare mensen: de vreemdeling, de weduwe, de wees en de arme. Onze zorg voor hen onthult onze liefde voor God. Het laat zien of onze relatie met God echt is. Jezus zou dit later overduidelijk maken toen Hij zei dat de manier waarop we de hongerigen, dorstigen, naakten, vreemdelingen, zieken of gevangenen behandelen, de manier is waarop we Hem behandelen (Mt 25, 31-46).

Als het delen van Gods liefde met onze naaste zo essentieel is voor het christelijke leven, waarom is het dan soms zo moeilijk? Het antwoord vinden we in de tweede lezing, wanneer Paulus de christenen in Tessalonica eraan herinnert hoe hun geloof begon: niet louter als een leer die zij ontvingen, maar als een ontmoeting die hen veranderde. “Ons evangelie is niet alleen in woorden tot u gekomen, maar ook in kracht en in de Heilige Geest”, wat hen hielp zich “af te keren van de afgoden om de levende en ware God te dienen”.

We kunnen niet echt liefhebben zoals Jezus ons opdraagt, tenzij we eerst Zijn liefde voor ons hebben ervaren. Wij worden eerst bemind, en vanuit die liefde leren we hoe we moeten liefhebben. Dit is het fundament van de missionaire activiteit van de Kerk.

In zijn *Boodschap voor de Wereldmissiezondag 2026* benadrukt paus Leo XIV dat liefde de “essentie” is van de zending van de Kerk. Hij zegt: “De zending van de leerlingen en van de gehele Kerk is de voortzetting, in de Heilige Geest, van de zending van Christus: een zending die voortkomt uit liefde, geleefd wordt in liefde en leidt tot liefde. ... Gedreven door de liefde van Christus en uit liefde voor Hem trokken de apostelen er vervolgens op uit om het Evangelie te verkondigen (cf. 2 Kor 5,14). Zo hebben door de eeuwen heen talloze christenen – martelaren, belijders en missionarissen – hun leven gegeven om deze goddelijke liefde aan de wereld kenbaar te maken. Onder leiding van de Heilige Geest, de Geest van de liefde, zet de Kerk deze evangelisatieopdracht voort tot aan het einde der tijden.”

Hij prijst de liefde voor God en de naaste die te vinden is bij missionarissen uit het verleden en het heden, die offers brengen om de liefde van God te delen met mensen die eens vreemden waren. Net als de heilige Franciscus van Assisi, die ooit klaagde: “Liefde wordt niet bemind”, spoort hij ons aan, net als de heilige Theresia van Lisieux, “om Jezus lief te hebben en Hem bemind te maken.”

Jezus maakt in het evangelie van vandaag duidelijk dat het liefhebben van God en de naaste — of, in de woorden van de heilige Theresia, Hem liefhebben en ervoor zorgen dat Hij bemind wordt — het allerbelangrijkste is wat we moeten doen. Al het andere wat de Kerk doet, draait om dit tweeledige gebod, dat voortvloeit uit de ervaring dat Jezus zoveel van ons heeft gehouden dat Hij Zijn leven voor ons heeft gegeven en vervolgens ons voedsel is geworden in het sacrament van de Liefde – het krachtige teken van goddelijke liefde – op het altaar. Laten we die liefde opnieuw ontvangen, ons er nog meer door laten veranderen, en die liefde vervolgens laten overvloeien voor de evangelisatie en de transformatie van de wereld.

In het evangelie van vandaag ontmoet Jezus een vrouw die al achttien jaar voorovergebogen loopt en niet meer rechtop kan staan. Hij ziet haar, roept haar naar zich toe en zegt: 'Vrouw, gij zijt van uw ziekte verlost.' Vervolgens legt Hij haar de handen op, en onmiddellijk staat ze rechtop en begint ze God te verheerlijken. Het is een moment van genezing en herstel. Ze is niet alleen bevrijd van een lichamelijke last, maar heeft ook haar volledige waardigheid teruggekregen. Ze kan weer staan – voor God, voor anderen, volledig zichzelf. De reactie van de synagogeleider op dit wonder is verbazingwekkend. Hij maakt heftig bezwaar tegen het feit dat het wonder op de sabbat plaatsvond, alsof de Dag des Heren een dag was waarop daden van liefde voor anderen op de een of andere manier verboden waren.

Jezus reageert resoluut. Hij onthult de diepere waarheid, namelijk dat God de sabbat heeft ingesteld voor een ontmoeting met God, voor het leven dat Hij schenkt, voor de vrijheid die Hij schenkt, voor het herstel en de verlossing van Zijn kinderen. De missie van Jezus hield in dat Hij zijn volk hielp dat besef terug te vinden: dat de sabbat voor de mens is gemaakt, en niet de mens voor de sabbat. De sabbat is gemaakt uit liefde voor God en voor de naaste – die nooit echt met elkaar in concurrentie kunnen worden gebracht – en God wordt verheerlijkt wanneer we de sabbat gebruiken om Hem en degenen die Hij liefheeft lief te hebben.

Paulus spoort in de eerste lezing de christenen in Efeze aan om te leven op een manier die het nieuwe leven weerspiegelt dat Christus brengt en dat elke sabbat opnieuw tot stand wil brengen: "Wees goed voor elkaar en hartelijk. Vergeeft elkaar zoals God u vergeven heeft in Christus" en hij voegt eraan toe: "Leeft dan ook als kinderen van het licht."

De missie van de Kerk begint in die liefde en is bedoeld om op de dag des Heren te worden bevorderd, niet om te worden onderdrukt. De dag waarop we elke week als broeders en zusters samenkomen om de Verrijzenis van de Heer en de nederdaling van de heilige Geest op Pinksteren te vieren, is bedoeld om heilig te worden gehouden, om aan God te worden gewijd, juist zodat we, samen met zijn andere geestelijke kinderen, Hem kunnen liefhebben en anderen kunnen liefhebben. Het is een dag van de Kerk. Het is een dag van naastenliefde. Het is een dag van missie, van zending.

Zoals paus Johannes Paulus II schreef ter gelegenheid van *de Wereldmissiezondag in 2005*: "Wanneer de kerkelijke gemeenschap de eucharistie viert, met name op zondag, de dag van de Heer, ervaart het in het licht van het geloof de waarde van de ontmoeting met de verrezen Christus en wordt steeds meer bewust van het offer van de eucharistie 'voor velen' (Mt. 26, 28). Wij, die ons voeden met het Lichaam en Bloed van de gekruisigde en verrezen Heer, kunnen deze 'gave' niet voor onszelf houden; in tegendeel we moeten het delen. Gepassioneerde liefde voor Christus leidt tot de dappere verkondiging van Christus, verkondiging die, met martelaarschap, het ultieme offer wordt van de liefde voor God en voor de mensheid. De eucharistie brengt ons ertoe om graag evangelist te zijn, actief betrokken om een rechtvaardige en broederlijke wereld op te bouwen."

Geconfronteerd met zo velen die gebukt gaan onder de last van allerlei moeilijkheden, tracht de Kerk, als het mystieke lichaam van Christus, hen de hand te reiken en hen te helpen hun gedachten, hun hart en hun ogen te richten op God, die met helende liefde naar hen kijkt. Elke eucharistieviering, waarin wij Jezus herkennen onder de nederigste gedaanten van wat brood en wijn lijken te zijn, helpt ons Hem te herkennen in mensen in nood - want zoals de heilige Teresa van Calcutta ons herinnert: degene die tegen ons zegt: "Dit is mijn Lichaam", zegt ook: "Ik had honger en jullie gaven mij te eten."

De christelijke sabbat – en elke viering van de eucharistie – stimuleert de liefdadigheidsmissie van de Kerk, waarin we voorzien in de geestelijke, emotionele en lichamelijke behoeften van mensen. Het helpt ons om mensen, zoals de vrouw in het evangelie, niet te zien als storende factoren, maar als voorwerpen van de onophoudelijke aandacht en zorg van Jezus en de Kerk.

Jezus geeft ons in het evangelie van vandaag twee heel eenvoudige beelden: een mosterdzaadje en een klein beetje gist. Beide lijken onbeduidend. Beide kunnen gemakkelijk over het hoofd worden gezien. En toch hebben beide een verborgen kracht om te transformeren.

Het mosterdzaadje is bestemd om uit te groeien tot een grote struik, die onderdak biedt aan de vogels van de hemel. De gist, vermengd met meel, laat stilletjes het hele deeg rijzen. In beide gevallen is de transformatie reëel, hoewel niet onmiddellijk en in eerste instantie niet altijd zichtbaar.

Jezus gebruikt de gelijkenissen om te laten zien hoe het Rijk Gods groeit. We denken vaak dat Gods werk spectaculair, duidelijk en onmiskenbaar zou moeten zijn. Maar Jezus wijst ons juist op iets kleins, verborgen en geduldigs. Het Rijk begint op manieren die bijna kwetsbaar kunnen lijken, en toch draagt het een kracht in zich die veel verder reikt dan wat we kunnen zien.

Paulus schrijft in de eerste lezing over het sacrament van het huwelijk, een van de manieren waarop Jezus zijn apostelen twee aan twee uitzendt. Zoals we zien in het leven van de heiligen Priscilla en Aquila in het Nieuwe Testament, groeit het Rijk van God met elk huwelijk dat gesloten wordt, omdat het huwelijk en het gezin in staat zijn om deel te hebben aan en iets door te geven van de liefde van God, die de kern van het evangelie vormt.

In een beroemde passage uit zijn apostolische exhortatie *Evangelii Nuntiandi* uit 1975 beschreef paus Paulus VI de geschiedenis van de evangelisatie op vele plaatsen, zowel in de oudheid als in de moderne tijd. Die begint vaak met een christen, of een echtpaar, of een klein groepje. “Laten we ons een christen of een groep christenen voorstellen. Te midden van de gemeenschap van mensen tussen wie zij leven, geven zij er blijk van in staat te zijn tot begrip en tonen zij zich gastvrij; leven en levenslot delen zij met de anderen, en solidair met hen zetten zij zich met allen mee in voor al wat edel en goed is. Zij stralen bovendien op een eenvoudige en spontane manier uit dat zij geloven in enkele waarden die uitgaan boven de gangbare, en dat zij hopen op iets dat onzichtbaar is en waar zij zich geen voorstelling van zouden durven maken. Dan wekken deze christenen, met een dergelijk getuigenis zonder woorden, in de harten van hen die hen zien leven onweerstaanbaar vragen op: Waarom zijn zij zo? Waarom leven ze op die manier? Wat of wie is het die hen inspireert? Waarom zijn zij te midden van ons? Welnu, een dergelijk getuigenis is reeds verkondiging van de Blijde Boodschap, stilzwijgend maar heel krachtig en werkzaam.” Hier hebben we te maken met een eerste daad van evangelisatie.

In verschillende van zijn boodschappen voor de *Wereldmissiezondag* legde paus Johannes Paulus II de nadruk op de manier waarop de zending van de Kerk plaatsvindt. “De ‘kleine kudde’ van Christus”, zo schreef hij in 1999, “wordt over de hele wereld uitgezonden om het zuurdesem te zijn van een nieuwe mensheid.” In 1994 zei hij: “Het enige doel van de missionaris is het evangelie te verkondigen om zo een gemeenschap op te bouwen die een verlengstuk wordt van de familie van Jezus Christus en gist is voor de groei van Gods Koninkrijk.”

Hij verloor nooit uit het oog dat het zuurdesem samen met het deeg in de oven van het lijden wordt gebakken. Over het lijden en het doorzettingsvermogen van missionarissen zei hij: “Zij moeten weten dat hun inspanningen en hun lijden niet verloren zullen gaan - integendeel, zij zullen het zuurdesem zijn dat in de harten van andere apostelen het verlangen doet ontkiemen om zich in te zetten voor de nobele zaak van het evangelie” (*Wereldmissiezondag 2000*).

Hij riep hen niettemin op tot hoop, zelfs wanneer het zaad niet lijkt te groeien of de gist niets lijkt te laten rijzen. “Ook waar de prediking van het woord wordt verhinderd”, zei hij in 1980, “vormt de loutere aanwezigheid van de missionaris met zijn getuigenis van armoede, liefde en heiligheid reeds een doeltreffende vorm van evangelisatie.” Hij preeks die missionarissen “dat zij met onmetelijke offers soms en te midden van allerlei soort moeilijkheden het zaad van het woord uitzaaien waardoor de Kerk zich ontwikkelt en wortelschiet in de wereld.”

De zending van de Kerk en de groei van het koninkrijk van Christus vinden dus meestal niet plaats door grote gebeurtenissen zoals het eerste Pinksteren, maar door de kleine daden en de volhardende trouw, naastenliefde en hoopvolle volharding van missionarissen.

Vandaag nodigt de Heer ons uit om op dit verborgen werk te vertrouwen.

Woensdag 28 oktober 2026

H.H. Simon en Judas, apostelen

Ef 2, 19-22 - Ps 19 - Lc 6, 12-16

In het evangelie van vandaag zien we Jezus in gebed. Hij brengt de hele nacht door in gemeenschap met de Vader, en vanuit dat gebed kiest hij zijn eerste twaalf missionarissen. Onder hen bevinden zich twee apostelen over wie we relatief weinig weten: de heiligen Simon en Judas. Ze vallen niet op in de evangelieverhalen. Er zijn geen woorden van hen opgetekend. Toch worden ze uitgekozen, bij naam genoemd en door Jezus belast met de opdracht om Zijn koninkrijk te verkondigen.

Let eens op wie Jezus kiest. Hij wendde zich niet tot de ascetische Farizeeën, die hun hele leven wijdden aan het zo volmaakt mogelijk naleven van de wet. Hij wendde zich tot gewone mensen. Hij ging naar kades en belastingkantoren, vond mensen onder vijgenbomen en riep degenen bij zich die als slechte privédetectives hem volgden om erachter te komen waar hij woonde.

God koos de zwakken, zodat het duidelijk zou zijn dat de missie zijn werk is, niet het onze. Wat telt is niet wereldse status of opleiding, maar trouw. Jezus koos de apostelen niet omdat ze gekwalificeerd waren als bijbelgeleerden of krachtige redenaars. Hij riep hen zodat ze bij Hem zouden zijn, van Hem zouden leren, en stuurde hen vervolgens uit om over Hem te verkondigen (Mc 3, 14).

Elke christen wordt in de eerste plaats geroepen om bij Christus te zijn, om in gemeenschap met Hem te treden, en vervolgens samen met Hem uitgezonden te worden. Ook wij zijn de vrucht van het Onze Vader, bij naam geroepen om zijn leerling te zijn en door Hem gemandateerd om uitgezonden te worden.

Paulus beschrijft in de eerste lezing de Kerk als “gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, met Christus Jezus zelf als sluitsteen”. Dit is niet alleen een uitspraak over het verleden. Het is een levende werkelijkheid. Het geloof dat wij hebben ontvangen, is tot ons gekomen door het getuigenis en het werk van de apostelen – waaronder Simon en Judas, die hun leven hebben gegeven in dienst van het evangelie en die vanuit de hemel hun werk voor de Kerk voortzetten.

Maar we moeten voortbouwen op de fundamenten die zij zelf hebben gelegd op Christus, de sluitsteen, en Petrus, de rots. De heiligen Simon en Judas hebben uiteindelijk hun leven voor Christus gegeven door het martelaarschap. Nu is het onze beurt om ons leven te geven als getuigenis.

Paus Benedictus XVI zei in zijn *Boodschap voor de Wereldmissiezondag van 2006*: “De opdracht om de boodschap van deze liefde te verspreiden werd door Jezus na zijn verrijzenis toevertrouwd aan de Apostelen, en de Apostelen, eenmaal innerlijk getransformeerd door de kracht van de Heilige Geest op de dag van Pinksteren, begonnen getuigenis af te leggen van de gestorven en verrezen Heer. Vanaf dat moment zet de Kerk deze zelfde missie voort, die voor alle gelovigen een verplichting vormt waar zij zich niet aan mogen onttrekken en die blijvend is.”

Paus Johannes Paulus II spoorde ons in zijn missieboodschappen aan om te vertrouwen op dezelfde Heilige Geest die hen moed gaf. “Het vuur van de apostelen”, schreef hij in 2003, “mag niet verflauwen, zeker waar het gaat om de missie *ad gentes*.” In 1996 benadrukte hij: “Net zoals de Geest de eerste groep leerlingen heeft veranderd in moedige apostelen van de Heer en verlichte verkondigers van Zijn woord, blijft Hij ook in onze tijd getuigen van het evangelie voorbereiden.”

Ieder van ons is bij naam geroepen, net zoals Simon en Judas dat waren. Ieder van ons heeft een plaats in de Kerk, een rol in haar missie, een manier om in de omstandigheden van ons leven getuigenis af te leggen van Christus, en de gave van de heilige Geest om ons te sterken. Moge die heilige Geest ons helpen om tot het einde toe trouw en vruchtbaar te zijn, net als de heiligen die we vandaag vieren.

In het evangelie van vandaag komen enkele farizeeën naar Jezus toe met een waarschuwing: “Vlucht, ga hier vandaan, want Herodes wil U vermoorden.” Maar Jezus laat zich niet afschrikken. “Gaat aan die vos zeggen”, antwoordde hij, “Zie, Ik drijf duivels uit en Ik bewerk genezingen vandaag en morgen en op de derde dag komt voor Mij de voltooiing.” Jezus is duidelijk over wie hij is en wat zijn missie is, en hij laat zich niet door angst van zijn koers afbrengen. Vrij en vastberaden gaat hij verder en voltooit hij het werk dat de Vader hem heeft toevertrouwd.

In de eerste lezing spoort Paulus de christenen in Efeze en ons allen aan om ‘kracht te putten uit de Heer en uit zijn machtige kracht’ en om ‘de wapenrusting van God aan te doen’, zodat we standvastig kunnen blijven. Het christelijke leven, en de missie die daaruit voortvloeit, gaat gepaard met een echte strijd – niet alleen tegen degenen die we kennen en die zich tegen ons verzetten, maar vaak ook tegen onzichtbare en duivelse krachten die erop uit zijn het geloof te verzwakken, verdeeldheid te zaaien en ons te ontmoedigen. Jezus kwam om die demonen uit te drijven, ons te genezen en ons te helpen deel te hebben aan de vervulling van zijn doel “op de derde dag”, de dag van zijn verrijzenis.

Ondanks Jezus’ vastberadenheid, zijn machtige kracht en zijn geestelijke wapenrusting had hij echter nog steeds een menselijk hart dat klopte van menselijke en goddelijke liefde. Daardoor kon hij gekwetst worden, en we zien zijn verdriet later in het evangelie van vandaag. Jezus kijkt uit over Jeruzalem en klaagt: “Hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen verzamelen, zoals een kloek haar kuikens verzamelt onder haar vleugels, maar gij hebt het niet gewild.”

Hij kwam om te redden, maar velen verwierpen zijn verlossingswerk. Hij kwam als licht, maar velen gaven, zoals Johannes beschrijft, de voorkeur aan de duisternis. Hij kwam als de vleesgeworden Liefde, maar velen weigerden zich van hun afgoden te bekeren en in ware liefde te geloven. Jezus stond niet onverschillig tegenover deze afwijzingen. Net als een moeder of vader wiens kind de ouderlijke liefde afwijst, geeft Jezus te veel om ons om er onverschillig tegenover te staan.

Jezus probeerde ons voor te bereiden op soortgelijk verdriet, afwijzing en zelfs vervolging en martelaarschap. Hij vertelde ons dat sommigen zouden weigeren het evangelie te aanvaarden, dat sommige familieleden ons zouden verstoten en verraden omdat wij Hem op de eerste plaats zetten, dat sommigen ons zouden haten en allerlei laster tegen ons zouden uitspreken, dat anderen ons voor burgerlijke en religieuze autoriteiten zouden slepen en dat weer anderen zouden denken dat zij God dienden terwijl zij ons doodden.

Maar Hij vertelde ons ook wat we moesten doen en waarom Hij dit zou toestaan. Hij leerde ons de afwijzing van ons af te schudden en naar het volgende dorp te gaan, niet om onze wonden te verzorgen, maar om het Goede Nieuws te verkondigen. Hij vertelde ons dat ons lijden ons een preekstoel zou geven waar we, samen met de heilige Geest, een veel krachtiger getuigenis zouden kunnen geven dat Hij het waard is om voor te leven en te sterven, en dat we Hem zelfs verkiezen boven ons aardse leven. En Hij sterkt ons met de wapenrusting van God om trouw te blijven in het strijden van de goede strijd van het geloof en het geloof te bewaren door het door te geven.

We zien dat in de eerste Kerk twee dingen hebben bijgedragen aan de bekering van het Romeinse Rijk. Het eerste was het voorbeeld van christelijke naastenliefde. Het tweede was het getuigenis van de martelaren: dat verstandige mensen uit liefde voor Jezus – die eerder Zijn leven voor hen had gegeven – moedig bereid waren sadistische martelingen en executies te ondergaan, omdat zij geloofden dat zij na hun dood voor eeuwig met Hem zouden opstaan. Soms is de krachtigste manier om degenen te bekeren die hardnekkig het evangelie niet willen aanvaarden, dat christenen laten zien hoeveel zij uit liefde bereid zijn te verdragen.

Paus Franciscus sprak in zijn eerste *Boodschap ter gelegenheid van de Wereldmissiezondag* met bewondering over de moed die nodig is om leerlingen en apostelen te zijn. “Ik zou nog een gedachte willen wijden aan de Christenen die in verschillende delen van de wereld in moeilijkheden verkeren, wanneer zij hun eigen geloof belijden en het recht om het waardig te beleven erkend willen zien”, schreef hij in 2013. “Zij zijn onze broeders en zusters, moedige getuigen - nog talrijker dan de martelaren in de eerste eeuwen - die met apostolische volharding de verschillende huidige vormen van vervolging verdragen. Niet weinigen riskeren ook hun leven door trouw te blijven aan het evangelie van Christus. ... Ik herhaal tot hen de troostende woorden van Jezus: ‘Hebt goede moed: Ik heb de wereld overwonnen’ (Joh. 16, 33).”

In het evangelie van vandaag wordt op de sabbat een man met waterzucht bij Jezus gebracht. De aanwezigen in het huis van de farizeeër, waar Jezus was uitgenodigd voor het avondmaal, hielden Jezus nauwlettend in de gaten om te zien of hij de man zou genezen en daarmee de wet zou overtreden die volgens hen de sabbat heilig moest houden. Jezus, die de situatie doorzag en hun hypocrisie aan de kaak wilde stellen, vroeg hardop: “Mag men op sabbat iemand genezen of niet?” Ze weigerden te antwoorden. Dus genas Jezus de man en stuurde hem op weg. Vervolgens merkt hij op: “Wie van u zal terstond als zijn zoon of zijn os in een put valt, hem eruit trekken, ook al is het sabbat?” Ze raakten opnieuw sprakeloos, maar hun antwoord was duidelijk: natuurlijk zouden ze in zo’n situatie onmiddellijk hun zoon en zelfs hun dier redden.

Het ging dus niet om de wet en wat door God op de sabbat was toegestaan, maar om liefde. Ze hielden simpelweg niet van de man met waterzucht, net zoals ze zich eigenlijk niets aantrokken van de anderen die Jezus op de dag des Heren genas. Jezus was gekomen om te laten zien dat het mogelijk is om op de dag des Heren lief te hebben, goed te doen en te genezen.

“Jezus verbreekt de enge grenzen”, schreef paus Franciscus in zijn *Boodschap voor de Wereldmissiezondag 2019*, “en roept [de leerlingen] op te groeien in het respect voor de waardigheid van man en vrouw.” De wet is gegrondvest op liefde voor God en voor de naaste. Ze is gegeven voor het leven, niet ertegen. Barmhartigheid is geen uitzondering op de wet, maar de diepste betekenis ervan.

Paulus opent in de eerste lezing zijn brief aan de Filippenzen met een gebed voor hen, opdat hun “liefde steeds rijker wordt aan inzicht en fijngevoeligheid, om te kunnen onderscheiden waar het op aankomt.” Dit is wat Jezus in het evangelie openbaart: een liefde die ziet wat er werkelijk toe doet en daarnaar handelt.

Het is mogelijk om de regels te volgen en toch de kern van het evangelie te missen. Het is mogelijk om correct te zijn, en toch niet barmhartig. Paulus zegt dat het mogelijk is om liefde te ontberen, zelfs als men alle mysteries begrijpt, het geloof heeft om bergen te verzetten en de bereidheid om zijn lichaam over te leveren aan folteraars (1 Kor 1, 1-4). Jezus laat ons echter zien dat ware trouw aan God nooit losstaat van liefde en de verschillende uitingen daarvan, zoals barmhartigheid, mededogen en zorg.

Het verband tussen missie en barmhartigheid kan niet genoeg worden benadrukt. De hele zending van Christus is er een van barmhartigheid en Hij zendt ons uit als dienaren en missionarissen van die barmhartige liefde. De waarheid alleen is niet voldoende. Het moet ‘het geloof zijn dat door de liefde werkt’ (Gal 5, 6). Christenen zijn geroepen om te getuigen van Jezus, die ‘de Weg, de Waarheid en het Leven’ is (Joh 14, 6), maar die altijd barmhartig is, zoals God de Vader barmhartig is (Lc 6, 36), en ons juist door barmhartigheid tot heiligheid roept (Mt 5, 7).

Paus Franciscus schreef tijdens het Jubeljaar van de Barmhartigheid in 2016 op prachtige wijze over het verband tussen de barmhartigheid van God en de zending. Hij zei dat de Kerk “de zending heeft de barmhartigheid van God te verkondigen, het kloppend hart van het evangelie en haar te verkondigen in alle hoeken van de wereld, bereikbaar voor ieder mens, jong en oud. ... De Kerk, te midden van de mensheid, is in de eerste plaats de gemeenschap die leeft uit de barmhartigheid van Christus. ... Uit deze liefde komt haar opdracht voort. De Kerk leeft vanuit deze liefde en maakt haar bekend aan alle volkeren” (*Boodschap voor de Wereldmissiezondag 2016*)

Het is inderdaad niet alleen geoorloofd, maar ook prijzenswaardig om op de sabbat en op elke dag die God ons schenkt, het goede te doen. De Kerk leeft als getuige en zelfs als sacrament van Gods barmhartigheid. En het gebed van Paulus en alle heiligen is dat die barmhartige liefde steeds meer zal toenemen.

Op deze laatste dag van de Wereldmissiemaand, terwijl we blijven bidden voor missionarissen over de hele wereld en voor al diegenen aan wie zij het Woord van God verkondigen en de sacramenten brengen, richt het evangelie van vandaag onze aandacht op een deugd die essentieel is in het leven van elke missionaris: nederigheid. Het tafereel is heel menselijk en ons bekend. Wanneer gasten bij een maaltijd aankomen, kiezen ze de beste plaatsen om te zitten. Jezus grijpt deze gelegenheid aan om een les te geven over het geestelijk leven.

“Wanneer ge ergens uitgenodigd wordt, ga dan op de minste plaats aanliggen”, zegt Jezus, opdat de gastheer je niet benadert en vraagt je plaats aan iemand anders af te staan, maar je juist uitnodigt om naar een hogere plaats te gaan. Vervolgens trekt hij de morele les: “Want al wie zichzelf verheft zal vernederd, en wie zichzelf vernedert, zal verheven worden”. Jezus geeft hier niet zomaar advies over goede manieren. Hij onthult de eigenschappen en de logica van het Koninkrijk van God.

In de wereld zijn we vaak geprogrammeerd om erkenning te zoeken, onszelf te profileren en het beter te doen dan anderen. Maar de weg van het Koninkrijk is anders. Het is de weg van de nederigheid, gebaseerd op het besef dat onze plaats niet iets is dat we innemen, maar iets dat we ontvangen. Hoe nederiger we worden, des te grootser kan God handelen en ons naar een hogere plaats roepen. Johannes de Doper, de eerste missionaris van Jezus, leefde op deze manier en zei: “Hij moet groter worden maar ik kleiner” (Joh. 3, 30).

Paulus sprak in de eerste lezing van vandaag een soortgelijk verlangen uit tegenover de eerste christenen in Filippi. Vanuit de gevangenis schrijft hij over zijn huidige toestand in vergelijking met zijn eerdere zendingswerk. Hij concludeert nederig: ‘Christus zal worden verheerlijkt in mijn persoon, of ik leven moet of sterven’. Hij vraagt: ‘Wat maakt het uit’ – of hij nu gevangen zit of vrij is, leeft of dood is – ‘zolang Christus maar op alle mogelijke manieren, hetzij schijnbaar, hetzij in werkelijkheid, wordt verkondigd?’ Hij is niet op zichzelf gericht, of op zijn status, maar alleen op het bekendmaken van Christus.

Nederigheid betekent niet dat we minder van onszelf denken. Het betekent dat we minder aan onszelf denken – in feite veel minder, omdat ons leven op Christus is gericht. Wanneer Christus ons middelpunt wordt, worden we bevrijd van de verleiding om onszelf te laten gelden, onszelf met anderen te vergelijken of erkenning te zoeken. We worden bevrijd om te dienen. Daarom is nederigheid essentieel voor de missie van de Kerk.

Het evangelie wordt nooit effectief uitgedragen door mensen die zichzelf in de schijnwerpers zetten en op zoek zijn naar aanzien, lof of macht. Het wordt verkondigd door degenen die bereid zijn de lagere plaats in te nemen – om in stilte te dienen, te geven zonder de aandacht op zichzelf te vestigen, om Christus te laten zien in plaats van zichzelf. Dit is wat Jezus aan Jacobus en Johannes en alle leerlingen leerde toen zij streden om posities in wat zij veronderstelden dat zijn aardse kabinet zou zijn als de Messias en Zoon van David. Jezus leerde hen juist dat de eersten de laatsten zouden zijn en dat de grootste degene zou zijn die de anderen diende (Mt 20, 20-28).

In zijn *Boodschap voor de Wereldmissiezondag* van 2002 zei paus Johannes Paulus II dat missionarissen deze nederigheid leren door het kruis van Christus te omarmen en te verkondigen – met woorden en lichaamstaal. “Door de contemplatie van het kruis”, zei hij, “leren wij te leven in nederigheid en vergeving, vrede en gemeenschap”. Op Golgotha en in het dagelijks leven en de zending leren we hoe we onszelf moeten verloochenen, zodat Christus kan leven.

Dat heeft invloed op de hele cultuur van de Kerk en op de manier waarop we de zending uitvoeren. Er is geen sprake van triomfalisme of een gevoel van superioriteit, maar van authentieke dienstbaarheid. “Uiteindelijk is deze missie Zijn missie [die van Jezus]”, schreef paus Franciscus in zijn *Boodschap voor de Wereldmissiezondag van 2023*, “en wij zijn niet meer dan zijn nederige medewerkers, ‘onnutte knechten’.” In zijn *Boodschap van 2017*: “Missie herinnert de Kerk eraan dat zij geen doel in zichzelf is, maar slechts een bescheiden instrument en bemiddelaar van het Rijk Gods.”

Vandaag nodigt de Heer ons uit om ons geweten te onderzoeken om vast te stellen, zelfs terwijl we ernaar streven zijn verlossingswerk voort te zetten, of we dit doen met onzuivere motieven, waarbij we deels op zoek zijn naar de eer en glorie die alleen aan Hem toebehoren.

Hij nodigt ons opnieuw uit om ons aan Hem te verbinden en Hem te leren kennen, die zachtmoedig en nederig van hart is (Mt 11, 29), en om ernaar te streven de missie die Hij ons heeft toevertrouwd uit te voeren met dezelfde nederigheid die kenmerkend was voor Zijn incarnatie, geboorte, verborgen leven, lijden, dood en eucharistische zelfgave.

En terwijl we ons voorbereiden op de viering van Allerheiligen, vragen we allen in de hemel om voor ons te bidden, opdat wij, als nederige leerlingen en missionarissen tot het einde toe, Hem daadwerkelijk mogen horen zeggen: “Vriend, ga wat hoger op”, om ons voor altijd bij Hem en hen te voegen.